



Drodzy Czytelnicy!

Radzenie sobie z trudnymi problemami społecznymi będzie jednym z ważniejszych zadań, z jakim przyjdzie zmierzyć się samorządom w najbliższych latach. Już dziś są one niepożądanym skutkiem wysokiego bezrobocia, a zjawisko to w najbliższych latach może się nasilać, mimo przyjęcia Polski do Unii Europejskiej i chęci szybkiego wyrównania poziomów życia.

W Polsce problemy społeczne będą nabierać szczególnego znaczenia. Są duże zaniedbania i będą większe oczekiwania w tym względzie. Państwo zajęte innymi sprawami nie zawsze dostrzega ten problem, a wąska, póki co, grupa bogatych nie udźwignie ciężaru żądań dużo większej grupy biedniejszego lub całkiem ubogiego już społeczeństwa. Liczenie że bogaci podzielą się swoim luksusem z biedniejszymi, może być złudne.

Samorządy najprawdopodobniej będą musiały same podjąć ten temat. Dlatego nałożono na powiaty obowiązek opracowania strategii rozwiązywania problemów społecznych. A powiat słupski zrobił to jako jeden z pierwszych.

Przy czym, chciałbym to wyraźnie powiedzieć, opracowaliśmy i przyjęliśmy do realizacji strategię społeczną nie po to, by się nią chwalić, lecz po to by przystąpić do rozwiązywania nabrzmiałych problemów. W powiecie słupskim prawie 80 proc. bezrobotnych pozbawionych jest jakiegokolwiek stałego dochodu. Ludzie ci mogą liczyć tylko na pomoc społeczną. Są często w beznadziejnej już sytuacji. A bieda dotyka przecież również inne grupy społeczne – z minimalnymi dochodami, trudnymi sytuacjami rodzinnymi, losowymi.

Unia Europejska nie rozwiąże nam tych problemów, jeżeli sami się nimi nie zainteresujemy. Dlatego liczymy, że przyjęta przez Radę Powiatu na sesji 25 lutego br. strategia rozwiązywania problemów społecznych w powiecie słupskim na lata 2002–2012, jeżeli nie pomoże uporać się z trudnym zadaniem społecznym, to przynajmniej pozwoli zapobiec wielu ludzkim dramatam.

Stanisław Kądziela
Starosta Słupski

W numerze:

- * Strategia rozwiązywania problemów społecznych 4
- * Młodzieżowe Centrum Ekologiczne 6
- * Powiat kreatywny 6
- * Poparcie dla środkowopomorskiego 7
- * Informacja o wykonaniu Programu działania powiatu na rok 2001 8
- * Taki sąd jest potrzebny 10
- * Protesty pomogły 12
- * Pożyczki na ... bezrobocie 13
- * Kalendarium 14
- * Z prac Zarządu 15
- * Gdy zabraknie zwyczajnego domu 16
- * Poszukiwani handlowcy 17
- * Kto może wycenić nieruchomość? 17
- * Możliwości zabudowy terenów przeznaczonych na cele rolne 19
- * Poezja z krainy żebraków 21
- * Złoty jubileusz „rolniczaka” 22
- * Korony dla najpiękniejszych 22

**Z okazji Świąt Wielkanocnych
najserdeczniejsze życzenia
wiary, nadziei i miłości
składają**

Przewodniczący

Rady Powiatu Słupskiego

TOMASZ WSZÓŁKOWSKI

Starosta Słupski

STANISŁAW KĄDZIELA

"POWIAT SŁUPSKI" - Biuletyn Informacyjny

Wydawca: Starostwo Powiatowe w Słupsku

Redaguje zespół: Zbigniew Babiarski-Zych (przewodniczący), Leszek Kreft (z-ca przewodniczącego), Eugeniusz Diakun, Jolanta Sienkiewicz,

Mirosław Górak, Jan Fąfara.

Adres redakcji: Wydział Rozwoju, Promocji Powiatu i Zdrowia, Starostwo Powiatowe w Słupsku, 76-200 Słupsk, ul. Szarych Szeregów 14, tel. (059) 842-54-17, fax. (059) 842-71-11

e-mail: starostwo.powiatowe@powiat.slupsk.pl; www.powiat.slupsk.pl

Redakcja nie odpowiada za treść ogłoszeń, reklam i listów, zastrzega sobie prawo dokonywania skrótów w tekstach. Materiałów nie zamówionych nie zwracamy.

Skład komputerowy i łamanie: Mirosław Górak

Druk: Zakład Poligraficzny "Grawipol", 76-200 Słupsk, ul. Poznańska 42, tel./fax (059) 842-65-55

Zdjęcia do biuletynu: Jan Maziejuk

Na zdjęciach na okładce: Katarzyna Jesionek - Miss Wsi Powiatu Słupskiego 2002 i Roman Paszke - Mister Wsi Powiatu Słupskiego 2002

Biuletyn rozsyłany jest do radnych, parlamentarzystów, wszystkich sołtysów, jednostek OSP, szkół, domów kultury, jednostek organizacyjnych powiatu, firm biznesowych oraz urzędów miast i gmin

Strategia rozwiązywania problemów społecznych w powiecie słupskim w latach 2002-2012 (skrót)

Rada Powiatu Słupskiego uchwaliła na sesji 25 lutego br. „Strategię rozwiązywania problemów społecznych na lata 2002-2012”. Strategia określa misję, cele i kierunki działania. Poddana ocenie radnych powiatu oraz środowisk związanych bezpośrednio z pomocą społeczną, przybliży możliwości realizacyjne powiatu w tym trudnym obszarze działania.

Strategię opracowano na podstawie wyników debat zorganizowanych metodą aktywnego planowania strategicznego.

Sesje odbyły się 13 i 14 listopada 2001 roku w Starostwie Powiatowym w Słupsku. Pracowano w pięciu grupach, każda podporządkowana była jednemu z obszarów: *edukacja, finanse, infrastruktura, problemy społeczne, społeczność lokalna*.

Na podstawie wcześniej opracowanej analizy SWOT (silne i słabe strony pomocy społecznej, szanse i zagrożenia) starano się odpowiedzieć na pytanie: „Co należy zrobić, albo jakie podjąć działania lub spowodować efekty tych działań, żeby zlikwidować słabe strony i zniwelować zagrożenia?”.

Sformułowano następującą misję: **„Pomoc społeczna adekwatna do potrzeb społecznych. Zintegrowany system wspierania dzieci, młodzieży, osób samotnych oraz rodzin znajdujących się czasowo lub na stałe w trudnej sytuacji materialnej lub obciążonych niekorzystnymi dla ich rozwoju zjawiskami socjologicznymi. System oparty na modelowej współpracy oficjalnych struktur samorządowych z organiza-**

cjami pozarządowymi o charakterze społecznym”.

Tworzenie warunków przeciwdziałających skutkom bezrobocia oraz działania w kierunku skutecznej opieki nad

dzieckiem i rodziną, wsparte opieką nad osobami niepełnosprawnymi i starszymi to priorytety w obszarze problemów społecznych. A za priorytetowe w obszarze lokalnej społeczności uznano tworzenie warunków dla integracji i aktywizacji przy jednoczesnym działaniu na rzecz zrozumienia problemów społecznych.



Fot: J.Maziejuk

Priorytety

Za priorytetowe w obszarze edukacji uznano podjęcie działań mających na celu zwiększenie profilaktyki terapii uzależnień oraz dostosowanie programów oświatowych do zmieniających się potrzeb rynku.

Priorytetem w obszarze finansów uznano potrzebę zmiany systemu finansowania pomocy społecznej i tworzenie pozarządowych instytucji regionalnych wspierających pomoc społeczną.

Priorytety infrastrukturalne to: tworzenie warunków sprzyjających dostosowaniu instytucji pomocy społecznej do zmieniających się potrzeb oraz powstawanie instytucji wsparcia środowiskowego w warunkach rozwoju gospodarczego w obszarach wiejskich.

Cele pierwszorzędnego w obszarze: edukacja

Podjęcie działań w kierunku pełnej edukacji społeczeństwa w zakresie zagrożeń społecznych; zapobieganie uzależnieniom społecznym; zmiana stosunku społeczeństwa do problemów pomocy społecznej.

Kierunki działania: wydawanie publikacji nt. zagrożeń społecznych; uruchomienie tematycznego poradnictwa (telefon zaufania, strona internetowa), promocja zdrowia; zintensyfikowanie walki z dealerami narkotykowymi; egzekwowanie ustawy „antyalkoholowej”; informowanie o skutkach uzależnień; szeroka promocja efektów rozwiązywania problemów społecznych, informowanie o działaniach in-

stytucji i organizacji pomocy społecznej; angażowanie społeczności lokalnej w działania opieki społecznej.

Cele pierwszorzędne w obszarze: finanse

Podjęcie działań w kierunku aktywizacji lokalnej; podjęcie współpracy międzynarodowej w zakresie pomocy społecznej; lepsze wykorzystanie istniejących budżetów w różnych sektorach pomocy społecznej.

Kierunki działania: tworzenie grup samopomocowych, banków żywności; wymiana bezgotówkowa; rozwijanie współpracy samorządów z krajami Unii Europejskiej; współpraca bezpośrednia PCPR z podobnymi instytucjami w Unii Europejskiej; montaż finansowy; kompensacja środków w jednym kierunku; skuteczniejszy monitoring środowiska.

Cele pierwszorzędne w obszarze: infrastruktura

Podjęcie działań w celu zmiany przepisów prawnych dotyczących pomocy społecznej, zwiększenie bazy sportowo-rekreacyjnej na terenach wiejskich; podjęcie działań w kierunku rozwoju infrastruktury technicznej obiektów pomocy społecznej.

Kierunki działania: lobbing środowisk parlamentarnych; integracja środowisk pomocy społecznej w zakresie korzystnych regulacji prawnych; tworzenie własnych projektów zmian przepisów w ustawach dotyczących pomocy społecznej; zwiększenie stopnia wykorzystania istniejącej bazy placówek oświatowych; budowa sal gimnastycznych przy szkołach podstawowych i gimnazjalnych; organizowanie boisk w każdej miejscowości; likwidacja barier architektonicznych; modernizacja tradycyjnych systemów grzewczych na proekologiczne; remonty bieżące placówek.

Cele pierwszorzędne w obszarze: problemy społeczne

Tworzenie organizacji wspierających rozwiązywanie problemów społecznych i rozwijanie współpracy z istniejącymi organizacjami; rozwój budownictwa socjalnego i zmniejszenie zjawiska bezdomno-

ści; prowadzenie rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych.

Kierunki działania: współpraca z organizacjami kościelnymi i wyznaniowymi; powoływanie organizacji wspierających osoby niepełnosprawne, fundacji i stowarzyszeń; rozwój budownictwa socjalnego i społecznego; organizowanie noclegowni i schronisk; opracowanie programu wyjścia z bezdomności; tworzenie stanowisk pracy dla osób niepełnosprawnych i udzielanie pożyczek osobom niepełnosprawnym; likwidacja barier architektonicznych i w komunikowaniu się; dofinansowanie turnusów rehabilitacyjnych.

Cele pierwszorzędne w obszarze: społeczność lokalna

Podjęcie działań dla usprawnienia współpracy podmiotów pomocy społecznej; przeciwdziałanie skutkom bezrobocia popegeerowskiego; dokonanie podziału zadań dla animatorów lokalnych.

Kierunki działania: stworzenie systemu informacji; udostępnienie istniejącej bazy lokalowej; cykliczne spotkania, szkolenia branżowe; realizacja wspólnych zadań, działań, podział zadań; tworzenie grup samopomocowych; zmiana świadomości i podnoszenie kwalifikacji; wydzie-

lenie środków na tworzenie nowych miejsc pracy; zdobywanie funduszy; wypracowanie form i metod współpracy różnych grup społecznych.

W poszczególnych obszarach pomocy społecznej (edukacja, finanse, infrastruktura, problemy społeczne, społeczność lokalna) wskazano w sumie 36 celów, które są podstawą prawidłowego rozwoju pomocy społecznej w powiecie słupskim.

Za najważniejsze uznano stworzenie warunków do przeciwdziałania skutkom bezrobocia i rosnącemu ubóstwu społeczeństwa; zapewnienie środków finansowych do realizacji podstawowych celów pomocy społecznej na zasadach montażu finansowego środków publicznych i prywatnych, tworząc rozwiązania modelowe w tym zakresie. Chce się to osiągnąć poprzez: podjęcie działań w kierunku rozwoju małej i średniej przedsiębiorczości, zwłaszcza na obszarach pozamiejskich; przystosowanie systemu pomocy społecznej do standardów Unii Europejskiej; stabilizację ustawodawstwa z zakresu pomocy społecznej; rehabilitacja zawodowa i społeczna osób niepełnosprawnych. (z)



Fot: J. Maziejuk

Młodzież Zespołu Szkół Rolniczych w Słupsku prowadzi edukację ekologiczną dla młodszych kolegów ze szkół gimnazjalnych i szkół podstawowych. We wrześniu ub. roku powstało tu Młodzieżowe Centrum Edukacji Ekologicznej. Podejmowana działalność ma kształtować etyczne i kreatywne postawy młodych ludzi sprzyjające ochronie i rozwojowi naturalnego środowiska.

Centrum nawiązało już współpracę z Wydziałem Gospodarki Komunalnej i Ochrony Środowiska Urzędu Miejskiego

Młodzieżowe Centrum Ekologiczne

w Słupsku, a także ze Szkołą Podstawową nr 4 im. G. Morcinka w Słupsku oraz Gimnazjum Publicznym nr 3 im. Sejmu Polskiego. W szkole podstawowej młodzież przeprowadziła warsztaty dla dzieci z klasy III c i III e nt. „Spotkanie z naturą”. Miały one formę zintegrowaną, przeplatały się w nich elementy zabawy i nauki, a efektem były prace plastyczne przedstawiające wizję ziemi w przyszłości.

W gimnazjum młodzież przeprowadziła zajęcia nt. pomników przyrody. Pozwoliły one zapoznać gimnazjalistów z formami ochrony przyrody, procedurą ochrony pomników. W trakcie zajęć młodzież uczyła się rozpoznawać gatunki drzew chronionych. Finałem był konkurs fotograficzny nt. „Mój pomnik przyrody”.

Młodzież przystąpiła też do wyszukiwania „dzikich wysypisk” i miejsc szczególnie zanieczyszczonych. Wszystkie zostaną opisane.

Z Centrum Edukacji Ekologicznej współpracuje młodzieżowe koło ekologiczne działające w ZSR. Efektem wspólnych działań jest udział młodzieży w konkursie plastycznym na plakat popularyzujący akcję „Sprzątanie świata”. Jedna z prac została wyróżniona na konkursie w Lęborku. Ponadto młodzież systematycznie uczestniczy w konkursach i olimpiadach, których celem jest podnoszenie wiedzy i zainteresowań związanych z ochroną środowiska.

**Alicja Zielińska
Marzena Woszczyk**

Powiat kreatywny

Wypowiedź starosty słupskiego Stanisława Kądzeli na temat osiągnięć powiatu słupskiego w 2001 roku zamieszczona w Biuletynie Samorządu Województwa Pomorskiego „Pomorskie” Nr 1/2002.



Fot: J. Maciejuk

mienia. Dzięki temu zostanie obsianych 25 tys. ha ziemi, co stwarza olbrzymią szansę dla rolników.

Do wsparcia naszych pomysłów pozyskaliśmy Narodowy i Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska, wojewodę pomorskiego, marszałka województwa, banki i biznesmenów. Dzięki tej współpracy, obok wymienionych inwestycji proekologicznych, wdrożono też w 2001 roku w powiecie słupskim pierwszy w Polsce pilotażowy program segregacji śmieci na parkingach leśnych. Rocznie z lasów wywożonych jest około 9000 metrów sześciennych odpadów, co ma szczególne znaczenie w chronionych obszarach krajobrazowych i całym pasie nadmorskim. Do ubiegłorocznych naszych sukcesów zaliczyć należy również od-

- Dokonując oceny kolejnego, trudnego roku w pracy samorządów, łatwo jest ulec pokusie powoływania się na tzw. czynniki obiektywne, wynikające z niedoskonałości reformy administracyjnej i mizerii finansowej państwa. Poza tą prostą konstatacją muszę stwierdzić, że dzięki dobrze zorganizowanemu urzędowi starostwa, niezłej kadrze i roztropności rady powiatu, już trzeci rok należycie wykonujemy swoje statutowe zadania. Udało się nam podjąć też kilka przedsięwzięć, z których niektóre wykraczają poza granice województwa. Ich charakter związany jest z rolno-turystyczną specyfiką naszego powiatu. Takim priorytetowym działaniem gospodarczym było m.in. zainicjowanie budowy biorafinerii do produkcji paliwa z rzepaku. Pierwszy tego typu zakład w Polsce powstanie w tym roku w Sycewicach koło Słupska i będzie przetwarzzał 120 tys. ton rzepaku, z którego uzyska się 30 tys. ton paliwa. Podjęliśmy też inicjatywę uruchomienia w Charnowie koło Ustki zakładu produkcji słoju brunatnego w ilości 50 tys. ton rocznie, przetwarzającego w tym celu 75 tys. ton jęcz-

danie do użytku pełnowymiarowej hali sportowo-widowiskowej przy Liceum Ogólnokształcącym w Ustce. Piękny obiekt będzie służył szkole i całemu miastu. Na miarę XXI wieku określony jest nowy Dom Pomocy Społecznej w Lubczewie dla 70 pensjonariuszy, oddany do użytku w lutym 2001 roku. Godne podkreślenia są też nasze działania promujące rodzimą przedsiębiorczość, takie, jak konkurs „Srebrny Niedźwiedź” - Lider Promocji Słupskiej Gospodarki, „Święto Ryby” - największa letnia impreza ziemi słupskiej czy Słupskie Forum Motoryzacyjne. Utrzymywaliśmy kontakty gospodarcze z Białorusią. Nawiązaliśmy kontakty społeczno-gospodarcze z powiatem Lauenburg w Niemczech, departamentem La Manche we Francji i województwem Kronoberg w Szwecji.

W ubiegłym roku podjęliśmy odważną decyzję zaciągnięcia kredytu długoterminowego w wysokości 15 mln zł, dzięki któremu rozpoczęto budowę i modernizację dróg powiatowych, ze szczególnym uwzględnieniem pasa nadmorskiego. Z trudem realizowany był „Program akty-

wizacji wsi i przeciwdziałania bezrobociu do 2002 roku.” Po raz pierwszy w historii liczba osób bezrobotnych permanentnie wzrastała z miesiąca na miesiąc, bez spadku w okresie letnim, kiedy jest więcej pracy sezonowej. W grudniu 2000 roku bezrobocie w powiecie słupskim wynosiło 28,6 %, w końcu listopada 2001 roku - 33,7%. Około 23 tysięcy osób w mieście i powiecie nie ma pracy. Zakłady zgłaszają zwolnienia grupowe, inne firmy upadłość. Staraliśmy się ratować niektóre upadające zakłady. Prowadziłem mediacje pomiędzy kierownictwem a wierzytelcami takich m.in. firm, jak „Stolon”, Korab” w Ustce i Stocznia „Ustka”. Udało się przedłużyć o kilka miesięcy ich działalność. Regres gospodarczy trwa jednak nadal. Nie spełniały się oczekiwania związane z pozyskaniem inwestorów do Słupskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej.

Rozpoczęliśmy przygotowania do rozbudowy Zespołu Szkół Technicznych w Ustce, który pracuje w fatalnych warunkach. Przygotowana została pełna dokumentacja rozbudowy i modernizacji placówki, wykonane zostały prace przygotowawcze pod przyszłą inwestycję. Nie udało się oddłużyć Powiatowego Obwodu Lecznictwa Ogólnego - Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Słupsku. Jest to schedo po PKP, który był poprzednim organie założycielskim tego zakładu. Niestety, nie spełniły się nasze nadzieje na przyjęcie do realizacji, w ramach kontraktu wojewódzkiego, modernizacji trzech dróg powiatowych o znaczeniu ponadregionalnym, wchodzących do Słowińskiego Parku Narodowego i skansenu w Klukach. Ze względu na znaczenie gospodarcze i turystyczne ich stan techniczny wymaga pilnej naprawy.

Przedstawione w dużym skrócie i uproszczeniu najważniejsze osiągnięcia i bolączki powiatu słupskiego wskazują na jedno: ciekawe inicjatywy i dobre pomysły kończą się barierą braku rozwiązań strukturalnych i systemowych. Bez nich nie złagodzimy dramatycznych skutków bezrobocia, ubezwłasnowolnieni finansowo niewiele wskóramy w innych dziedzinach. Optyризmem napawa jednak fakt, że deklarowana dotychczas wola traktowania powiatu słupskiego jako partnera w strategii zrównoważonego rozwoju województwa pomorskiego, będzie nareszcie realizowana.

**Zanotował: Leszek Kreft
Rzecznik Prasowy Starosty**

Poparcie dla środkowo-pomorskiego

Stanowisko Rady Powiatu Słupskiego podjęte na sesji 25 lutego br. w sprawie wyrażenia woli poparcia dla inicjatywy utworzenia województwa środkowopomorskiego.



Wprowadzony od 1999 roku podział administracyjny kraju nie stworzył warunków dla racjonalnego funkcjonowania regionu słupskiego, nie zapewnił mieszkańcom ziemi słupskiej wzrostu poziomu życia. Przeciwnie - postępuje degradacja środowiska, rośnie bezrobocie, powiększa się obszar biedy i ubóstwa. Obecny podział administracyjny przyczynił się do osłabienia tradycyjnych więzi lokalnych, nie ukształtował więzi z województwem pomorskim.

Mieszkańcy byłych województw - słupskiego i koszalińskiego konsekwentnie dążą do zmiany podziału administracyjnego. Uważają, że wbrew pozorom, nie takie duże ośrodki, jakimi są województwa pomorskie i zachodniopomorskie, lecz średniej wielkości województwo środkowopomorskie skutecznie połączy strukturę samorządowo - rządowe w celu zabezpieczenia interesów społeczności lokalnej związanej od wielu lat ze Słupskiem i Koszalinem.

Jesteśmy przekonani, że posiadane dobra naturalne, mienie skarbu pań

stwa i mienie komunalne właściwie będą służyć wspólnotom samorządowym i społeczności przyszłego województwa środkowopomorskiego. Województwo powstanie w zgodzie z historycznym ukształtowaniem przestrzeni terytorialnej.

Zdajemy sobie sprawę, że nasze dążenia mogą być zrealizowane poprzez znóweli-

zowanie istniejącego prawa. W tym celu, inicjatorom utworzenia województwa środkowopomorskiego udało się pozyskać przychylną wielu polityków. Lobby na rzecz utworzenia nowego województwa tworzą posłowie z różnych ugrupowań, radni województwa pomorskiego i zachodniopomorskiego, radni miast i gmin oraz radni powiatów.

Stanowisko nasze jest wyrazem przekonania o nowych możliwościach rozwoju regionu. Dlatego Rada Powiatu Słupskiego popiera inicjatywę i działania podejmowane przez Stowarzyszenie Pomorza Środkowego „Integracja dla Rozwoju” - na rzecz utworzenia województwa środkowopomorskiego.

Upoważniamy Przewodniczącego Rady i Zarząd Powiatu Słupskiego do aktywnego współdziałania z parlamentarzystami, sąsiednimi samorządami terytorialnymi i instytucjami na rzecz utworzenia województwa środkowopomorskiego - konstatuje Rada Powiatu.

Informacja o wykonaniu Programu Działania Powiatu na rok 2001(skrót)

W programie na 2001 rok założono wykonanie 30 przedsięwzięć. W zakresie pomocy społecznej i ochrony zdrowia kontynuowano działania mające na celu uruchomienie Ośrodka Interwencji Kryzysowej dla potrzeb powiatu. Własnej

Środowiskowe domy samopomocy społecznej

Powiat miał uczestniczyć w tworzeniu środowiskowych domów samopomo-



Powitanie delegacji słupskich przedsiębiorców przed siedzibą oddziału Białoruskiej Izby Przemysłowo Handlowej w Mińsku

placówki nie udało się uruchomić, ale kobiety z powiatu, będące ofiarami przemocy, znajdowały pomoc i wsparcie w Ośrodku Interwencji Kryzysowej w Słupsku. Z usług tego ośrodka skorzystały w sumie 22 panie i 43 dzieci. Zadanie realizowano w ramach umowy podpisanej z Zarządem Okręgu Polskiego Czerwonego Krzyża.

Realizowano programy naprawcze domów pomocy społecznej w Machowinie, Machowinku i Przytocku. Funkcjonują one w oparciu o zezwolenia warunkowe. Aby otrzymać zezwolenia trwały muszą do roku 2006 zrealizować programy naprawcze. Rada Powiatu przyjęła je w grudniu 1999 roku. Aktualne uwarunkowania oraz bieżące możliwości finansowe powiatu wymusiły konieczność ich nowelizacji. Dom Pomocy Społecznej w Machowinie domaga się dofinansowania od wojewody pomorskiego w wysokości 80 tys. zł, Dom Pomocy Społecznej w Machowinku - 285 tys. zł, Dom Pomocy Społecznej w Przytocku - 70 tys. zł.

cy społecznej w gminach Ustka i Damnica. Zadania tego nie udało się zrealizować. Tworzenie takich domów należy do obowiązków gminy realizowanych w ramach zadań rządowych. Obie gminy, tj. Ustka i Damnica zadanie podjęły, oferując przekazanie na ten cel aportem nieruchomości. Wystąpiły też do wojewody pomorskiego o współudział w kosztach adaptacji przekazanych budynków, zakupu niezbędnego sprzętu oraz wynagrodzenia pracowników. Funduszy na ten cel jeszcze nie otrzymały. Gdy nadejdą, Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie włączy się do realizacji zadania, pomoże w sporządzeniu kalkulacji kosztów modernizacji budynków oraz ustaleniu czy odpowiadają one stawianym wymogom.

Program Zdrowego Stylu Życia

Realizacja zadań Powiatowego Programu Zdrowego Stylu Życia dotyczyła głównie wspierania wczesnej diagnostyki i zwiększania efektywności leczenia nowo

otworów, profilaktyki wad słuchu, profilaktyki uzależnień oraz zapobiegania chorobom zakaźnym. Wspólnie z Pomorską Regionalną Kasą Chorych, przebadano 248 kobiet pod kątem zachorowań na raka piersi i sutka. W 77 przypadkach wykryto zmiany. W kolejnym programie, realizowanym z Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa, przebadano 566 kobiet i u 135 wykryto zmiany. Z gdyńską firmą ASTON zorganizowano bezpłatne badania słuchu, w których uczestniczyli mieszkańcy gminy Dębica Kaszubska. Skorzystało z nich ok. 400 mieszkańców. Z Polskim Towarzystwem Zapobiegania Narkomanii zorganizowano seminarium pod nazwą „Stop środkom uzależniającym - zakres i możliwości oddziaływań profilaktycznych”. Wzięło w nim udział ponad 40 osób. W powiatowym konkursie wiedzy o profilaktyce uzależnień uczestniczyło 12 gimnazjów z powiatu.

Bezpieczeństwo, porządek publiczny

Sprawy z tego zakresu realizowano rozbudowując system łączności pomiędzy starostwem powiatowym a urzędami gmin. Ze względu na brak środków finansowych zadania nie udało się do końca wykonać. Będzie realizowane w 2002 roku. Zakupiono komputer do Powiatowego Centrum Zarządzania Kryzysowego. Przystąpiono też do tworzenia Centrum Powiadamiania Ratowniczego. Przygotowano pomieszczenia, opracowano procedury oraz zabezpieczono sprzęt łączności i monitoringu. Opracowano Plan Reagowania Kryzysowego. Termin opracowania Powiatowego Planu Obrony Cywilnej na lata 2001-2005 przesunięto na kwiecień 2002 roku.

Program usuwania odpadów, biorafinacja

Wdrożono pilotażowy program usuwania odpadów z parkingów leśnych, nadzorowanych przez nadleśnictwa z powiatu słupskiego. Na parkingach umieszczono odrębne pojemniki na szkło, plastik i odpady komunalne. Koszt przedsięwzięcia wyniósł 58939 zł. 42120 zł dał Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, a 9804 zł - nadleśnictwa. Koszty organizacyjne w wysokości 7015 zł poniósł powiat. Wdrażano

też pilotażowy program produkcji biopaliwa (oleju napędowego) z rzepaku. Jest już biznesplan i projekt techniczny. Produkcja powinna ruszyć jeszcze w tym roku.

Zalesienia

Prowadzono działania w celu zalesienia prywatnych gruntów rolnych. W gminie Główny zalesiono ogółem 6,93 ha, w gminie Damnica - 4,12 ha. Opracowano program zalesień na lata 2002-2005. Powiat uczestniczył w modernizacji wysypiska odpadów w Bierkowie. Prowadzi ją Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej w Słupsku. Całkowity koszt robót wyniesie ok. 11 mln. zł. Prac mają się zakończyć w 2005 r. Wybudowano już wagę, myjnię do mycia i dezynfekcji pojazdów, drogę dojazdową. Do wykonania pozostały jeszcze: sortownia odpadów, stanowisko do przyjmowania odpadów wielkogabarytowych i druga instalacja do odgazowywania wraz z generatorem prądu. Ze środków Powiatowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, urzędy gmin zakupiły za 120 tys. zł pojemniki na odpady, które rozmieszczono w poszczególnych wsiach.

Przekształcenia

w szkołach, nowe inwestycje

31 grudnia 2001 roku Rada Powiatu Słupskiego określiła plan sieci publicznych szkół ponadgimnazjalnych, a 28 stycznia br. uchwaliła pakiet uchwał o przekształceniu szkół ponadpodstawowych w ponadgimnazjalne, utworzeniu zespołów szkół oraz dwóch nowych typów szkół, tj. Liceum Ogólnokształcącego i Liceum Profilowanego w Zespole Szkół Leśnych i Ogólnokształcących w Warcinie. W Ustce dokończono budowę hali sportowo-widowiskowej z widownią, zapleczem, salą rehabilitacyjną i sauną.

Ważnym zadaniem było przygotowanie terenu pod rozbudowę i modernizację Zespołu Szkół Technicznych w Ustce oraz przepompowni ścieków. Po urealnieniu inwestycji, planowana wartość kosztorysowa zadania zamknęła się kwotą 3 300 000 zł. Efektem rzeczowym rozbudowy będzie segment dydaktyczny z 14. pomieszczeniami do nauki.

W Bursie Młodzieżowej w Ustce wymieniono stolarkę, część instalacji wodno-kanalizacyjnej i niektóre urządzenia sanitarne. Naprawiono urządzenia w kuchni i pralni. Wartość remontów wyniosła 59 000 zł. Natomiast w Ośrodku Szkolno-Wychowawczym w Damnicy

wyremontowano dach budynku. Pokryto go płytkami. Roboty obejmowały też wymianę drewnianych elementów dachu, położenie izolacji, uzupełnienie ubytków w tynkach. W sumie na ten remont wydano 177 834 zł.

Imprezy

Powiat był współorganizatorem wielu imprez kulturalnych, które służyły integracji mieszkańców, sprzyjały podejmowaniu wspólnych działań, prezentowaniu dorobku kulturalnego i artystycznego. Wszystkie wymieniono w „Powiatowym Informatorze”. Ich przebieg relacjonowano m.in. w Biuletynie Informacyjny „Powiat Słupski”.

W Powiatowej Olimpiadzie Młodzieży dla szkół podstawowych i gimnazjów wzięło udział ponad 40 szkół podstawowych i 16 gimnazjów. W 50 turniejach uczestniczyło ponad 3 tys. dzieci i młodzieży. Koszt organizacji wszystkich imprez na szczeblu powiatu wyniósł 25 836 zł. Kwotą 11624 zł dofinansowano również inne imprezy. Zorganizowano m.in. Grand Prix w tenisie stołowym, III Przelajowe Biegi o Puchar Starosty z okazji Dni Olimpijczyka. Kwotą 10 tys. zł. dofinansowano imprezy zorganizowane przez liderów sportu w Kępicach, Damnicy, Ustce, Łupawie i Strzelinku. Organizatorowi Miejskiej Olimpiady Młodzieży w Słupsku, w rozgrywkach której uczestniczyła również młodzież z powiatu słupskiego, przekazano 3 tys. zł.

Promocja rozwój gospodarczy

Zakładano utworzenie Międzygminnego Ośrodka Informacji Turystycznej, promującego turystyczną i gospodarczą działalność powiatu. Zadania nie udało się zrealizować. Skierowana do gmin propozycja utworzenia wspólnego ośrodka nie spotkała się z aprobatą, natomiast fundusze powiatu nie wystarczyły na utworzenie samodzielnego ośrodka. Rozpoczęto procedurę wykonania 6 „Witaczy”, które staną przy głównych trasach wjazdowych do powiatu w 2002 roku.

Kontynuowano współpracę zagraniczną z województwem Kronoberg i Białoruską Izbą Przemysłowo-Handlową. W dniach 22-24 października przebywała w Szwecji delegacja powiatu. Wspólnie ze Słupską Izbą Przemysłowo-Handlową zorganizowano w dniach 5-9 września Misję Gospodarczą na Białoruś. Efektem było podpisanie kilku kontraktów i zapowiedź dalszej współpracy.

V Święto Ryby, Gdański Związek Pracodawców

V „Święto Ryby” odbyło się w dniach 7 - 8 lipca. Po raz pierwszy współorganizatorem imprezy był również Urząd Miasta w Ustce. Polskie Stowarzyszenie Przetwórców Ryb w Koszalinie przy-

ciąg dalszy na str.10



Spotkanie w siedzibie oddziału Białoruskiej Izby Przemysłowo-Handlowej w Mińsku z grupą białoruskich przedsiębiorców. Na zdjęciu (w środku) Grażyna Pokuć - wicestarosta powiatu słupskiego i Maciej Kobylński - prezes Słupskiej Izby Przemysłowo-Handlowej

gotowało IV Międzynarodową Konferencję Bałtycką.

Wspólnie ze Słupską Izbą Przemysłowo-Handlową, Izbą Rzemieślniczą, Słupskim Stowarzyszeniem Innowacji Gospodarczych i Przedsiębiorczości, Zakładem Doskonalenia Zawodowego oraz Powiatowym Urzędem Pracy utworzono Oddział Zamiejscowy Gdańskiego Związku Pracodawców. Organizacja ta wspiera rozwój eksportu, działania małych i średnich przedsiębiorstw, zabiega o spójność społeczno-gospodarczą regionu. Planowano wydać wspólnie z gminami Powiatowy Katalog Ofert Inwestycyjnych. Propozycja ta nie została jednak przyjęta przez gminy. Dlatego powiat opracował własną ofertę, prezentującą aktualny potencjał gospodarczy i przekazał do bazy ofert inwestycyjnych regionu pomorskiego. Powiat uczestniczył w przygotowaniu Międzynarodowej Konferencji nt. „Perspektywy rozwoju uzdrowisk polskiego wybrzeża Bałtyku - Ustka 2001”. Wzięli w niej udział goście z Niemiec, Litwy i Ukrainy. Głównym celem spotkania było zainteresowanie środowisk naukowych problemami uzdrowisk i przeanalizowanie możliwości dalszego rozwoju uzdrowisk nadbałtyckich. Wystąpienia uczestników konferencji ukazały się w wydawnictwie książkowym „Perspektywy rozwoju uzdrowisk Polskiego Wybrzeża Bałtyku”.

Centrum Informacji Europejskiej

Opracowano projekt na pozyskanie środków z funduszy europejskich na uruchomienie Centrum Informacji Europejskiej, ale nie uzyskał on wsparcia ze strony Urzędu Marszałkowskiego. Unię Europejską promowano więc poprzez inne działania. W strukturze starostwa wyodrębniono specjalne stanowisko pracy zajmujące się tymi sprawami. Wypożyczono je w zestaw komputerowy z łączami internetowymi. Na bieżąco udzielane są informacje o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, obowiązujących w niej przepisach i możliwościach pozyskiwania środków pomocowych.

**Materiał przygotowany
przez Wydział
Organizacyjno-Prawny**

Sprawozdanie nie zawiera informacji o działaniach podjętych przez powiat w 2001 roku, a nie ujętych w programie działania. (z)

Walka o Wydział Rejestrowy

Taki sąd jest potrzebny

Władze lokalne Słupska i powiatu słupskiego od dwóch lat podejmują starania o utworzenie w Słupsku - a teraz o przeniesienie z Gdyni do Słupska - jednego z wydziałów rejestrowych Krajowego Sądu Rejestrowego.

1 stycznia 2000 roku weszła w życie ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym i został wprowadzony zupełnie nowy i udoskonalony system rejestru. Przewiduje on powstanie 26 wydziałów zlokalizowanych w 20 miastach. Decyzja o tym, w których miastach mają powstać została podjęta przez ministra sprawiedliwości **Janusza Niemcewicza** już w lipcu 1999 roku. Niestety, Słupsk nie miał szczęścia, bo minister nie przewidział utworzenia takiego wydziału w tutejszym Sądzie Okręgowym. W województwie pomorskim dwa takie wydziały powstały w Gdyni – jeden obsługuje byłe województwo gdańskie, drugi – obszar byłego województwa słupskiego. Władzom samorządowym chodzi teraz o to, aby jeden z tych wydziałów przenieść do Słupska.

W tej sprawie starosta słupski **Stanisław Kądziera** występował już w listopadzie 2000 roku do ministra sprawiedliwości **Lecha Kaczyńskiego**. W uzasadnieniu swego wniosku napisał: „Zgodnie z przepisami ustawy z 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym, rejestrem objęte będą nie tylko podmioty gospodarcze rejestrowane obecnie w Sądzie Rejonowym, ale także podmioty rejestrowane w ewidencjach działalności gospodarczej w poszczególnych gminach. W tej sytuacji będzie zachodziła konieczność kontrolowania przez podmioty rejestrowane w KRS treści wpisów oraz ich aktualizacji, co wymaga wglądu w akta rejestrowe, a więc – łatwej dostępności do rejestru. Ze względu na fakt, iż w większości przypadków podmioty gospodarcze są jednostkami małymi, nie mają doświadczeń ani środków na obsługę postępowania rejestrowego – wymagane byłoby usytuowanie Wydziału Rejestrowego w Słupsku, w bliskiej odległości od siedzib rejestrowanych podmiotów. (...) Usytuowanie Rejestru dla całego województwa pomorskiego w Sądzie Rejonowym w Gdyni, nie zapewnia postulowanej dostępności do niego dla podmiotów w naszych gminach, które ze względu na słabą kondycję finansową, nieprędko będą mieć dostęp do elektronicznych środków przekazu, zaś koresponden-

cja pocztowa nie zapewni bieżącej informacji, przez co działalność podmiotów gospodarczych będzie znacznie utrudniona.”

Prawie w tym samym czasie do ministra **Lecha Kaczyńskiego** z podobnym wnioskiem wystąpił też prezydent Słupska **Jerzy Mazurek**. Natomiast **Jan Sieńko**, poseł na Sejm RP interpelował u ministra **L. Kaczyńskiego**. **Jan Sieńko** argumentował m.in., że na obszarze byłego województwa słupskiego (z wyłączeniem gmin obecnie wchodzących w skład województwa zachodniopomorskiego) zarejestrowanych jest ponad 31 tys. przedsiębiorców. W ciągu roku na tym terenie składanych jest kilkanaście tysięcy wniosków dotyczących nowych rejestracji, zmian oraz wykreśleń z ewidencji. Większość wniosków składanych jest w sądzie przez zainteresowanych, zatem przy konieczności dojeżdżania do Gdyni spowoduje to spore koszty dojazdu oraz marnotrawstwa czasu. „Utworzenie Wydziału Rejestrowego w Słupsku uzasadnione jest również szczególnie trudnymi warunkami działalności gospodarczej wielu podmiotów na terenie dotkniętym wysokim bezrobociem strukturalnym sięgającym już 26%, a w niektórych powiatach powyżej 30%” - napisał **J. Sieńko**.

Starosta słupski w odpowiedzi od **Janusza Niedzieli** – sekretarza stanu w ministerstwie sprawiedliwości dowiedział się, że decyzji dotyczącej zlokalizowania wydziałów Krajowego Rejestru Sądowego nie można obecnie zmienić. „Ponieważ naturalnym centrum regionu jest Trójmiasto, więc Gdynia została wyznaczona na siedzibę wydziału Krajowego Rejestru Sądowego”.

J. Niedziela odpowiadając na interpelację posła **J. Sieńko** wyjaśnił: „Przy podejmowaniu decyzji o tym gdzie ma zostać zlokalizowany wydział Krajowego Rejestru Sądowego brano pod uwagę takie czynniki jak: cena za lokal, położenie urbanistyczne, możliwości rozwoju, a także charakter danego miasta jako centrum gospodarczego i ewentualnej liczby spodziewanych wniosków. Zasada działania nowego systemu

nie spowolni, a raczej znacznie przyspieszy i uprości dotychczasowe procedury. (...) Formularze wniosków o rejestrację przedsiębiorcy czy innego podmiotu, będą znajdowały się we wszystkich wydziałach gospodarczych sądów rejonowych, siedzibach sądów okręgowych oraz gminach. Formularze wniosków będzie można, według załączonej informacji, wysłać drogą pocztową na adres odpowiedniego dla siedziby podmiotu wydziału KRS. W związku z tym rejestracja podmiotów nie będzie w żaden sposób wydłużona, a znacznie uproszczona ze względu na łatwość dostępu do formularzy i brak konieczności osobistego składania wniosków. Dane zawarte w formularzach natychmiast po wprowadzeniu do bazy danych będą weryfikowane, a sędzia niezwłocznie wyda decyzję o rejestracji”.

Wyjaśnienia te nie zadowolili wnioskodawców i w grudniu 2001 roku starosta słupski wystąpił ponownie z wnioskiem do ministra sprawiedliwości, tym razem **Barbary Piwnik** o utworzenie w Sądzie Rejonowym w Słupsku - Wydziału Rejestrowego. Postulował, aby obejmował on gminy powiatów słupskiego, bytowskiego, chojnickiego, człuchowskiego, lęborskiego oraz Słupsk – miasto na prawach powiatu.

Odpowiedź nadeszła 25 stycznia br. od dyrektora Departamentu Organizacyjnego w ministerstwie sprawiedliwości **Andrzeja Daczyńskiego**. Píše on: „Ministerstwo Sprawiedliwości nie ma możliwości finansowych i organizacyjnych na utworzenie dodatkowego wydziału Krajowego Rejestru Sądowego. Wydział Krajowego Rejestru Sądowego w Słupsku byłby bardzo mały w porównaniu z innymi wydziałami, a w sytuacji przesunięcia terminu rejestracji w Krajowym Rejestrze Sądowym przedsiębiorców – osób fizycznych, obejmowałby swoją właści-

wością poniżej 2 tys. spółek wobec ok. 200 tys. spółek działających na terenie kraju. (...) W Słupsku został utworzony dodatkowy Oddział Centralnej Infor-

go z budynków administracyjnych. Jest to bardzo ważne, bo - jak odpowiedział posłowi J. Sieńko sekretarz stanu w ministerstwie sprawiedliwości J. Niedziela –

„Jednym z kryteriów decydującym o tym, gdzie ma zostać zlokalizowany wydział Krajowego Sądu Rejestrowego, była cena za lokal, w którym miałby się on znajdować.

Obecny na spotkaniu sędzia Sądu Okręgowego w Słupsku **Andrzej Jastrzębski** wyliczył, że dostosowanie 429 metrów kwadratowych powierzchni użytkowej w deklarowanym przez miasto budynku musiałoby kosztować ok. 440 tys. zł, założenie niezbędnych instalacji, zabezpieczeń – 175 tys. zł, zakup mebli, sprzętu informatycznego – 200 tys. zł. Razem koszty wyniosłyby ok. 815 tys. zł i byłyby niższe od



W tym budynku, powstanie Wydział Krajowego Sądu Rejestrowego

macji KRS, co zdecydowanie utrwaliło uzyskiwanie przez przedsiębiorców odpisów, zaświadczeń oraz innych informacji z Rejestru.”

Nastąpiło niezrozumienie, bo władzom Słupska i powiatu słupskiego nie chodzi o utworzenie dodatkowego Wydziału Sądu Rejestrowego, lecz o przeniesienie do Słupska jednego z wydziałów zorganizowanych już w Gdyni. **Wydział rejestrowy w Słupsku wcale nie byłby taki mały – jak pisze dyrektor - obsługiwałby również ok. 2 tys. podmiotów gospodarczych. W powiecie słupskim jest bowiem zarejestrowanych 7217 podmiotów gospodarczych, zaś w Słupsku – ponad 12 tysięcy.**

Lokalne władze po kolejnej analizie faktów nadal uznały, że są podstawy aby ubiegać o Wydział Rejestrowy dla Słupska. 13 lutego br. w Urzędzie Miejskim w Słupsku odbyła się narada, na której upoważniono Zarząd Miasta Słupska do dalszych działań. **Zaszły nowe okoliczności, bo Zarząd Miasta gotowy jest przekazać pod potrzeby Wydziału Rejestrowego część pomieszczeń jedne-**

tych, które podaje w swoim piśmie z 22 stycznia br. dla Słupska dyrektor Departamentu Organizacyjnego w ministerstwie sprawiedliwości. **W jego ocenie sam koszt wyposażenia w sprzęt informatyczny oraz zmiany konfiguracji oprogramowania wyniosłyby co najmniej 500-600 tys. zł, koszt obsługi informatycznej wydziału - ok. 160 tys. zł (w cenach z 2001 roku).**

Prezes A. Jastrzębski także opowiada się za przeniesieniem do Słupska z Gdyni jednego z wydziałów tamtejszego Sądu Rejestrowego. **Na spotkaniu powiedział samorządowcom, że Sąd Okręgowy w Słupsku jest dobrze wyposażony w urządzenia informatyczne. Za przeniesieniem wydziału do Słupska – jego zdaniem – też przemawia argument ekonomiczny i społeczny.**

Z. Babiarcz-Zych

Jest już pisemne zapewnienie minister B. Piwnik, że Wydział Rejestrowy będzie w Słupsku.

Protesty pomogły

Posel SLD Jan Sieńko zapewnił niedawno na konferencji prasowej, że przebiegająca przez Szczecin, Koszalin, Sławno, Słupsk, Lębork i Gdańsk droga nr 6, stanowiąca na północy główny ciąg komunikacyjny, łączący Kołbaskowo na granicy polsko-niemieckiej z rosyjskim Kaliningradem, otrzyma status ekspresowej drogi krajowej. Rząd Leszka Millera opracował odpowiedni aneks do dokumentów, w którym drodze tej nadaje się taki status. W budżecie zatwierdzonym przez Sejm znalazły się pieniądze na jej modernizację. Cała procedura związana ze zmianą statusu „szóstki” ma zakończyć się najpóźniej do 2003 roku.



Przystanek PKS przy drodze nr 6 w Słoborzku

Już dwa lata temu większość samorządów z Pomorza zwracała się do rządu o nadanie drodze nr 6 statusu drogi ekspresowej. Sprawa przybrała na sile, gdy resort transportu ujawnił projekt narodowej strategii rozwoju transportu w Polsce do 2006 roku. Spotkał się on z lawinową krytyką samorządów i na biurku ministra transportu lądowały jeden za drugim protesty, w których stanowczo sprzeciwiano się rządowym zamiarom obniżenia rangi międzynarodowej drogi E-28/6 Szczecin – Gdańsk do drogi krajowej. Wszyscy dowodzili, że bez drogi międzynarodowej w tej części kraju nie będzie rozwoju gospodarczego, brak jej zepchnie zupełnie region północny na margines życia gospodarczego Polski.

Rząd Jerzego Buzka skutecznie jednak lekcewał wszystkie te głosy, uparcie twierdził, że na Pomorzu taka droga nie ma racji bytu. Główne szlaki komunikacyjne będąc zupełnie innymi trasami. Tymczasem już gołym okiem było widać, po dokładniejszym przyjrzeniu się proponowanej przez rząd nowej sieci autostrad i dróg ekspresowych w Polsce, że narodowa strategia rozwoju transportu do roku 2006 czyni region północny białą plamą na mapie kraju. Pozostawienie tego obszaru - jako jedyne w Polsce, bez drogi o międzynarodowym znaczeniu, z góry skazywało go na zapaść gospodarczą.

Samorządowcy ze Słupska i powiatu słupskiego starali się uzasadnić, że zde-

klasowanie „szóstki” do rangi tylko drogi krajowej spowoduje, iż cały region słupski zostanie odcięty nie tylko od reszty kraju, ale też od stolicy województwa, gdzie dojazd już dzisiaj jest bardzo utrudniony. Zgodnie z nową strategią, międzynarodowego statusu miałyby nie mieć też droga E-22. Koncepcja takiej sieci dróg o strategicznym znaczeniu absolutnie klęczała się z nową strategią rozwoju województwa

pomorskiego, zakładającą zrównoważony rozwój wszystkich obszarów. W strategii zapisano, że gospodarczy rozwój obszaru północno-zachodniego województwa, do którego zaliczono cały powiat słupski, bytowski i lęborski, będzie koncentrował się wzdłuż drogi krajowej E-28/6.

- Obniżenie kategorii drogi krajowej E-28/6 – jedyne korytarza transportowego na północy kraju i skreślenie jej z listy dróg ekspresowych pozbawi region pomorski, a powiat słupski w szczególności jakiegokolwiek rozwoju gospodarczego. Już dzisiaj odczuwamy dotkliwie brak sprawnych i szybkich połączeń komunikacyjnych z Warszawą, Berlinem, Gdańskiem, a także pomiędzy powiatami w województwie. Pozbawienie ziemi słupskiej jeszcze jedynej drogi o znaczeniu ponadregionalnym, zupełnie pozbawi powiat słupski szansy na przełamanie narastającej recesji i przezwyciężenie ogromnych problemów społecznych spowodowanych wysokim strukturalnym bezrobociem oraz poszerzającymi się obszarami ubóstwa – napisał starosta słupski Stanisław Kądzioła w swoim proteście do ministra transportu. - Oczekujemy zapewnienia trwałego statusu drogi ekspresowej nr 6 gwarantowanego właściwymi aktami prawnymi, a jednocześnie potraktowania rozbudowy tej drogi, przy której będzie koncentrował się

rozwój gospodarczy obszaru północno-zachodniego województwa pomorskiego - jako zadania priorytetowego w „Narodowej Strategii Rozwoju Transportu na lata 2000-2006”. Oczekujemy również umieszczenia przebiegu Via Hanseatica na liście europejskich korytarzy transportowych TINA.”

Dopiero pod naciskiem wielu podobnych protestów władze wojewódzkie zreflektowały się i również zaczęły upominać się o międzynarodowy status drogi nr 6. Wcześniej jednak - trzeba to wyraźnie powiedzieć - zainteresowane były głównie budową autostrady A-1. Dla Gdańska było to najważniejsze zadanie inwestycyjne - ważniejsze od połączenia na północy – wschód-zachód.

Należy podkreślić, że droga nr 6 już w 1985 roku otrzymała status drogi ekspresowej i... nigdy nie spełniała jej parametrów. W 1989 roku powstał nawet projekt przystosowania jej do drogi ekspresowej, ale on też nie doczekał się realizacji. Najpierw przez pięć kolejnych lat przeleżał w szufladach, a potem, kiedy sobie o nim przypominano, przynosił wstyd władzom. Dlatego pewnie go unieważniono.

W opracowywanym na zlecenie władz wojewódzkich planie strategiczno-operacyjnym dla obszaru leżącego wzdłuż drogi krajowej nr 6 (zlecono taki, jego celem miało być uzupełnienie przygotowywanych strategii rozwoju województwa pomorskiego oraz planu zagospodarowania przestrzennego województwa o szczegółowo przeanalizowaną tematykę tzw. korytarza infrastruktury wzdłuż Via Hanseatica), jego autorzy napisali: „Korytarz Via Hanseatica ma być strefą generowania i rozprzestrzeniania rozwoju wielofunkcyjnego, miejscem ciekawej pracy i bezpiecznego zamieszkania, konkurencyjnym dla aglomeracji trójmiejskiej, atrakcyjną wizytówką regionu, zachęcającą do penetracji turystycznej i gospodarczej”.

Misja ta odpowiada oczekiwaniom samorządów leżących wzdłuż drogi nr 6. Jest też zgodna z planami społecznego-gospodarczego rozwoju wielu powiatów i gmin leżących przy tej drodze.

Z. Babiarsz-Zych

Pożyczki na... bezrobocie

Udzielanie pożyczek bezrobotnym na rozpoczęcie działalności gospodarczej oraz przedsiębiorcom na dodatkowe miejsca pracy to jedno z zadań Referatu Wspierania i Rozwoju Przedsiębiorczości działającego w strukturze Powiatowego Urzędu Pracy w Słupsku.

W urządzie tym można obecnie ubiegać się o **pożyczki na zorganizowanie dodatkowych miejsc pracy**. Maksymal-

na kwota kredytu nie może przekroczyć dwudziestokrotnego przeciętnego wynagrodzenia i wynosi obecnie 40 945,90 zł na utworzenie jednego miejsca pracy. Oprocentowanie pożyczki jest zmienne. W gminach uznanych za zagrożone szczególnie wysokim bezrobociem strukturalnym (wszystkie gminy powiatu słupskiego) wynosi 4,05%, w pozostałych gminach (miasto Słupsk) - 6,75%. Okres spłaty pożyczki - 4 lata. Maksymalna kwota **pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej lub**

rolniczej też nie może przekroczyć dwudziestokrotnego przeciętnego wynagrodzenia. Oprocentowanie jest zmienne i wynosi 6,45%.

Oprocentowanie pożyczek z funduszu pracy dla osób, które w ramach programów specjalnych chcą rozpocząć działalność gospodarczą lub rolniczą, może być o połowę niższe od obowiązującego przy pożyczkach udzielanych bezrobotnym, pod warunkiem nieprzerwanego prowadzenia działalności przez okres co najmniej 24 miesiące. Mogą one być nie oprocentowane pod warunkiem nieprzerwanego prowadzenia działalności przez okres co najmniej 36 miesięcy. Powiatowe urzędy pracy mogą w ramach programów specjalnych zrefundować pracodawcy część kosztów z tytułu spłaty odsetek pod warunkiem zatrudnienia pracownika bądź prowadzenia działalności przez co najmniej 24 miesiące. Jednak obecnie nie przewiduje się uruchamiania kolejnych programów specjalnych.

Kto może dostać pożyczkę?

Powiatowy Urząd Pracy może odmówić udzielenia kredytu zakładowi, który

muje do wypełnienia wniosków. Po wypełnieniu oddaje go wraz z aktem własności lub dzierżawy lokalu, w którym zamierza

prowadzić działalność gospodarczą. Musi przedstawić opis działalności, którą zamierza podjąć. Dane zawarte we wniosku są sprawdzane. Sprawdzany jest też stan techniczny lokalu, w którym ma być prowadzona działalność.

Złożony wniosek musi być zaopiniowany przez specjalnie powołaną komisję. Po zatwierdzeniu sporządzana jest umowa z pożyczkobiorcą, a kwota pożyczki przelewana na jego konto. Od tego momentu przed-

siębiorca ma 30 dni na rozliczenie się z otrzymanej sumy. Po rozpoczęciu działalności (lub zatrudnieniu bezrobotnego) pracownicy referatu przeprowadzają okresowe kontrole u kredytobiorcy.

Gdy nie ma poręczycieli

W takiej sytuacji istnieje możliwość uzyskania poręczenia przez Słupskie Stowarzyszenie Innowacji Gospodarczych i Przedsiębiorczości. Poręczenia takie mogą być udzielane osobom fizycznym i prawnym, które utworzą miejsca pracy z przeznaczeniem tylko dla osób bezrobotnych oraz osobom bezrobotnym podejmującym samodzielną działalność gospodarczą.

Pożyczki udzielane przez urzędy pracy mogą być umorzone w wysokości do 50% otrzymanej sumy – w przypadku uruchomienia działalności gospodarczej. Żeby się o to starać należy rozliczyć się w terminie z pobranych pieniędzy, doko-

ciąg dalszy na str. 14



Fot. J. Maciejuk

dokonał zwolnień grupowych lub znajduje się w stanie likwidacji czy też jest w słabej kondycji finansowej. Nie udziela się również kredytów na: remonty kapitalne, handel obwoźny, zakup nieruchomości, gruntów i samochodów, opłaty administracyjne i skarbowe oraz koszty reklamowe.

Preferowana jest działalność produkcyjna i usługowa przed działalnością handlową. Nie otrzyma również pożyczki osoba z nieuregulowanym stosunkiem do służby wojskowej oraz zwolniona z pracy w trybie art. 52 kodeksu pracy.

Warunkiem udzielenia kredytu jest jego odpowiednie zabezpieczenie. Stosuje się poręczenie przez osoby fizyczne, osoby prawne, poręczenie bankowe lub wpis na hipotekę oraz poręczenie wekslowe.

Od wniosku do pożyczki

Potencjalny pożyczkobiorca zgłasza się do urzędu pracy. W Referacie Wspierania i Rozwoju Przedsiębiorczości otrzy-

nywać wpłat rat zgodnie z planem spłat, prowadzić działalność przez minimum 2 lata.

W 1997 roku w Powiatowym Urzędzie Pracy w Słupsku udzielono 34 pożyczki (27 na rozpoczęcie działalności gospodarczej, 6 na dodatkowe miejsca pracy, 1 w ramach programu specjalnego). Pozwoliło to na zatrudnienie 74 osób. W 1998 roku udzielono 67 pożyczek (41 na działalność gospodarczą, 20 na dodatkowe miejsca pracy, 6 w ramach programów specjalnych). Zatrudnienie otrzymało 258 osób. W 1999 roku udzielono 26 kredytów (15 na działalność gospodarczą, 9 na dodatkowe miejsca pracy, 2 w ramach programu specjalnego). Utworzone zostały 64 miejsca pracy. W roku 2000 udzielono 30 pożyczek bezrobotnym na rozpoczęcie działalności oraz 7 pożyczek pracodawcom na stworzenie dodatkowych 33 miejsc pracy. W ubiegłym roku, dzięki 21 pożyczkom na rozpoczęcie działalności gospodarczej i 13 na dodatkowe miejsca pracy, zatrudnienie znalazły 63 osoby.

Powiatowy Urząd Pracy w Słupsku obsługuje w sumie 207 pożyczek, z czego: 123 udzielono na działalność gospodarczą (4 wypowiedziano, w 6 przypadkach toczy się sprawa sądowa, 35 jest u komornika, 78 spłacano w terminie); 48 na dodatkowe miejsca pracy: (w 3 przypadkach toczy się sprawa sądowa, 13 jest u komornika, 32 są spłacane terminowo); 9 na programy specjalne (1 wypowiedziano, w 2 przypadkach toczy się sprawa sądowa, 6 jest spłacanych w terminie); 24 umowy ze Słupskim Stowarzyszeniem Innowacji Gospodarczych i Przedsiębiorczości (wszystkie realizowane w terminie).

Łącznie dzięki pożyczkom utworzono 561 miejsc pracy, co przy 23983 zarejestrowanych bezrobotnych stanowi 2,33%.

Współpraca z sojusznikami

Referat Wspierania i Rozwoju Przedsiębiorczości współpracuje z organizacjami udzielającymi pomocy osobom chcącym rozpocząć działalność na własny rachunek. Ze Słupskim Stowarzyszeniem Innowacji Gospodarczych i Przedsiębiorczości zawieranie są umowy na refundację odsetek od pożyczek udzielonych przez Fundusz Przedsiębiorczości, funkcjonujący przy stowarzyszeniu. Pożyczki te mają oprocentowanie wyższe niż pożyczki udzielane z Funduszu Pracy, różnicę w odsetkach dopłaca Urząd Pracy.

Krajowy Urząd Pracy uruchomił w 1998 roku wspólnie z Agencją Własności

Rolnej Skarbu Państwa linię kredytową na finansowanie przedsięwzięć w zakresie małej przedsiębiorczości o charakterze pozarolniczym. Adresowana ona jest do bezrobotnych - byłych pracowników państwowych gospodarstw rolnych oraz członków ich rodzin z terenów wiejskich i z miast do 20 tys. mieszkańców. Preferowane są powiaty i gminy uznane za zagrożone szczególnie wysokim bezrobociem strukturalnym. Kredyt przeznaczony jest na zakup, budowę lub rozbudowę obiektów produkcyjno - usługowych, wyposażenie tych obiektów w maszyny, urządzenia i narzędzia.

Maksymalna kwota kredytu w Banku Gospodarki Żywnościowej wynosi 200 000 zł, w Wielkopolskim Banku Rolniczym - 250 000 zł. Oprocentowanie jest zmienne i wynosi obecnie 1,33% w gminach zagrożonych bezrobociem strukturalnym i 5,73% w pozostałych gminach. Różnicę do oprocentowania dopłaca Krajowy Urząd Pracy.

Powiatowy Urząd Pracy współpracuje również z Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz Europejskim Funduszem Rozwoju Wsi Polskiej. W przypadku współpracy z ARiMR kredyty udzielane są na tworzenie miejsc pracy w działalności pozarolniczej w gminach wiejskich i miejsko - wiejskich oraz miastach do 20 tys. mieszkańców. Kwota pożyczki nie może być wyższa niż 200 000 zł i nie jest ona oprocentowana. Cały koszt kredytu to tylko 5,5% prowizji. W przypadku współpracy z EFRWP o kredyt mogą ubiegać się pracodawcy tworzący miejsca pracy na obszarach wiejskich i w miastach do 15 tys. mieszkańców. Kredyt ten przeznaczony jest na inwestycje pozarolnicze tworzące nowe, stałe miejsca pracy dla zarejestrowanych bezrobotnych. **Maksymalna kwota kredytu to 360 000 zł, a oprocentowanie - 5,56% w gminach uznanych za zagrożone wysokim bezrobociem strukturalnym i 10,16% - w pozostałych gminach.**

W ramach projektu „Rozwój zasobów ludzkich na terenach wiejskich” (prowadzony przez stowarzyszenie „Wolna Przedsiębiorczość” i polega na wypłacie jednorazowych dotacji osobom spłacającym pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej lub tworzenie nowych miejsc pracy), z dotacji skorzystały cztery osoby z powiatu słupskiego.

**Marcin Horbowy
Powiatowy Urząd Pracy
w Słupsku**

6 lutego w starostwie odbyło się spotkanie producentów drobiu. Import drobiu powoduje, że jego hodowla w kraju staje się nieopłacalna. O problemie tym poinformowano ministra rolnictwa Jarosława Kalinowskiego.

*

W dniach 8-9 lutego Joanna Orłowska - naczelnik Wydziału Promocji, Rozwoju Powiatu i Zdrowia oraz przedstawiciele hoteli z powiatu uczestniczyli w Międzynarodowych Targach Turystycznych w Hamburgu. W trakcie pobytu doszło do spotkania z dyrektorem Narodowego Ośrodka Informacji Turystycznej, z którym rozmawiano o promocji regionu słupskiego.

*

11 lutego rozpoczął się wiosenny pobór do wojska. Potrwa do 9 kwietnia.

KALENDARIUM

13 lutego starosta słupski Stanisław Kądziera spotkał się z przedstawicielem Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa. Omawiano stan realizacji porozumienia o współpracy w zakresie aktywizacji zawodowej i popularyzowania nowych miejsc pracy dla mieszkańców osiedli popegeerowskich w powiecie słupskim.

*

16 lutego w Zespole Szkół Technicznych w Ustce odbył się II Powiatowy Konkurs Ortograficzny. W uroczystym wręczeniu nagród uczestniczyła wicestarosta powiatu słupskiego Grażyna Pokuć.

*

19 lutego w siedzibie starostwa odbyło się szkolenie dla pracowników starostwa i przedstawicieli gmin nt. opracowywania projektów założonych do strategii społeczno-gospodarczej rozwoju powiatu słupskiego.

*

22 lutego odbyło się posiedzenie zespołu ds. wdrażania reformy systemu edukacji. Rozpatrywano propozycje dotyczące liczby miejsc, ilości oddziałów oraz kierunków kształcenia w szkołach ponadgimnazjalnych.

*

22 lutego zorganizowano w starostwie spotkanie z rodzicami, którzy oddali do wojska trzech i więcej synów. Rodzicom wręczono medale „Za zasługi dla obronności kraju”.

*

23 lutego w Liceum Ogólnokształcącym w Ustce zorganizowano I Halowy Turniej Piłki Nożnej samorządów powiatowych. Zwyciężył powiat wejherowski. Powiat słupski zajął czwarte miejsce.

Z PRAC ZARZĄDU

Tylko wsparcie

Zarząd Powiatu analizował możliwości przystąpienia do Związku Miast i Gmin Dorzecza Rzeki Słupi i Łupawy. Uznano, iż zgodnie z przepisami ustawy samo-rządowej powiaty mogą tworzyć z gminami jedynie stowarzyszenia. W tej sytuacji zdecydowano, że powiat nie może być członkiem Związku, będzie jednak wspierał jego działalność w każdej możliwej formie.

Zmiany

w Domu Dziecka

Zarząd Powiatu ocenił realizację planu dochodzenia przez Dom Dziecka w Ustce do obowiązujących standardów europejskich w tego typu placówkach. Aby je osiągnąć, w placówce do roku 2006 należy utworzyć grupy usamodzielniania a następnie doskonalić ich funkcjonowanie, utworzyć i oddać do użytku świetlicę socjoterapeutyczną oraz środowiskową. Ponadto należy oddać do użytku mieszkania readaptacyjne. Wspomniane kierunki działań uzyskały akceptację Zarządu. Zdecydowanie lepszym rozwiązaniem jest jednak pozyskiwanie rodzin zastępczych, a także przekształcenie placówki w niepubliczną. Te rozwiązania również są brane pod uwagę. Zarząd Powiatu rozpatrywał też sprawę konfliktu między dyrektorem Domu Dziecka a znaczną częścią załogi. Ponieważ konflikt nie był możliwy do rozwiązania, Zarząd 22 lutego br. przyjął rezygnację dyrektorki placówki z pełnionej funkcji z dniem 31 marca br.

Roboty drogowe

Zarząd Powiatu zapoznał się ze stanem realizacji robót drogowo-mostowych finansowanych z kredytu

długoterminowego. Ogółem na koniec ubiegłego roku, z kredytu wydano ok. 2258 tys. zł, za które zmodernizowano

wędkarzom dostępności do zbiorników wodnych oraz na walce z kłusownictwem. Ustalono, że Zarząd poprzez PZW w rozmowach z dyrekcją Słowińskiego Parku Narodowego na temat możliwości uzyskania ulg w opłatach ponoszonych za wędkowanie na parkowych akwenach oraz wesprze starania Związku, aby w sąsiednich powiatach honorowano uprawnienia społecznych strażników wód. Pierwszy problem jest już praktycznie załatwiony. Strosta uzyskał zapewnienie, że postulowane przez wędkarzy sprawy rozpatrzone zostaną przez dyrekcję SPN pozytywnie. Opracowywane jest wystąpienie do władz ościennych powiatów w kwestii wzajemnego honorowania uprawnień kontrolnych społecznych strażników rybackich.

Rozbudowa szkoły

Zarząd Powiatu zdecydował o podjęciu pierwszego etapu inwestycji pn. „Rozbudowa i modernizacja Zespołu Szkół Technicznych w Ustce”. Przedłożony przez dyrektora szkoły oszczęd-

nościowy wariant założeń kosztowych inwestycji uzyskał akceptację. W warancie tym pozostawiono jedynie rozbudowę części dydaktycznej - zachowując wszystkie wymagane funkcje. Zrezygnowano natomiast z II i III etapu inwestycji. Zdaniem dyrektora szkoły, z zarezerwowanej w tegorocznym budżecie powiatu kwoty 700 tys. zł można wykonać stan surowy obiektu. Zdecydowano więc o ogłoszeniu przetargu na pośrednictwo w prowadzeniu budowy stanu surowego szkoły, w ramach przyznanych na ten cel środków i zobowiązano dyrektora do podjęcia tych czynności zgodnie z ustawą o zamówieniach publicznych.

ciąg dalszy na str.16



Budowa nowego mostu na trasie Kończewo-Sierakowo

bądź odnowiono 8,1 km dróg oraz rozpoczęto przebudowę mostu w Krzynie. W okresie zimowym, ze względu na warunki atmosferyczne, roboty na drogach przerwano. Zostaną one wznowione w momencie ustabilizowania się pogody. W tym też czasie Zarząd dokona przeglądu robót.

Z wędkarzami

Zarząd Powiatu spotkał się z przedstawicielami Polskiego Związku Wędkarskiego. Organizacja ta prowadzi szeroką działalność rekreacyjną, turystyczną i sportową. Liczy 6140 członków i swoim zasięgiem obejmuje ponad 2,5 tys. ha zbiorników wodnych. W działaniu skupia się przede wszystkim na zapewnieniu

Samochód dla Poradni

Zarząd Powiatu podjął decyzję o zakupie przez starostwo samochodu dla Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej. Uznano iż zakup ten jest nieodzowny dla normalnego funkcjonowania placówki.

Nowy dyrektor POŁO

W związku z urlopowaniem Władysława Szkopa na czas pełnienia funkcji posła na Sejm RP, Zarząd Powiatu powziął kroki zmierzające do powołania nowego dyrektora Powiatowego Ośrodka Lecznictwa Ogólnego w Słupsku. Kandydaturę nowego dyrektora przedstawiono do zaopiniowania Radzie Społecznej POŁO i przypuszczalnie, powołanie nastąpi z dniem 10 marca br. Kandydat na dyrektora, którym jest doktor Kazimierz Czyż zna szczegółowo sytuację finansową POŁO, złożył deklarację, że jest w stanie podołać trudnym obowiązkom. W ciągu miesiąca przedstawi Zarządowi, skonsultowany z Radą Społeczną, program naprawy finansów tej placówki.

Internat na mieszkania

22 lutego br. Zarząd Powiatu rozpatrzył informację o sytuacji w Internacie Zespołu Szkół Rolniczych w Słupsku. Już wcześniej kilkakrotnie zajmowano się tą sprawą. Analizowano sytuację materialną i warunki przebywania w internacie dzieci uczęszczających do Zespołu Szkół Rolniczych. Uznano, że dalsze jego funkcjonowanie nie ma racjonalnego uzasadnienia. Koszty przebywania w nim jednego ucznia przewyższają kilkakrotnie wielkość otrzymywanej dotacji, a stan techniczny i sanitarny budynku odbiega znacznie od przyjętych dla tego typu placówek standardów. Powiat nie ma środków finansowych na dokonanie jego remontu i modernizacji. Potrzeba byłoby na to blisko 600 tys. zł. W związku z tym przygotowany został projekt uchwały o zamiarze likwidacji tej placówki wychowawczej. Odbędzie się to bez szkody dla uczniów, których można ulokować w Bursie w Słupsku, odległej od internatu o 300 metrów, lub w internacie Zespołu Szkół Ekonomicznych, bądź w Bursie w Ustce. Przewiduje się dopłaty na utrzymanie ucznia w słupskiej Bursie lub pokrywanie kosztów dojazdu do Ustki.

Aleksandra Grądzka
Wydział Organizacyjno-Prawny

Gdy zabraknie zwyczajnego domu

Każde dziecko pragnie mieć dom, w którym mama i tata zaspokoją jego naturalne potrzeby. Nie wszystkim dzieciom jednak dane jest przeżyć radosne dzieciństwo. Co się dzieje, gdy najbliżsi zawiodą, opuszczą, odrzucają i nie kochają?

Rodzinne domy dziecka są formą rodzicielstwa zastępczego. Umieszcza się w nich dzieci z uregulowaną sytuacją prawną. Mimo rodzinnego charakteru, rodzinne domy dziecka zostały uznane za placówkę opiekuńczo-wychowawczą, w której rodzice (opiekunowie) otrzymują

Prawa i obowiązki określa statut placówki. Każdy ma prawo do wyrażania własnych poglądów we wszystkich sprawach go dotyczących, w tym także światopoglądowych i religijnych.

Prowadzenie rodzinnego domu dziecka powierza się najczęściej



Fot: J. Maziejuk

wynagrodzenie za pracę. Rodzinny dom spełnia wszystkie funkcje przypisane rodzinie. Z założenia sprawuje je do czasu powrotu dziecka do naturalnej rodziny, umieszczenia go w rodzinie adopcyjnej lub jego usamodzielnienia się. Jest to placówka koedukacyjna, obejmującą opieką od 4 do 8 wychowanków. W uzasadnionych przypadkach, gdy dom przyjmuje rodzeństwo, liczba wychowanków może być większa. Dzieci kierowane są do tej opieki w różnym wieku. Podstawą ich przyjęcia jest skierowanie wydane przez powiatowe centrum pomocy rodzinie w oparciu o orzeczenie sądu.

Wychowankowie współuczestniczą w życiu rodzinnym podobnie jak dzieci w rodzinie naturalnej. Stosownie do wieku i możliwości biorą udział w organizacji zajęć, wykonywaniu domowych obowiązków, organizowaniu wypoczynku.

małżeństwu, ale na etacie osoby prowadzącej placówkę z reguły jest tylko jedna osoba. Dyrektorem takiego domu może być osoba posiadająca co najmniej średnie wykształcenie, która odbyła odpowiednie przeszkolenie w ośrodku adopcyjno-opiekuńczym i otrzymała zaświadczenie kwalifikacyjne. W rodzinnym domu dziecka mogą być też zatrudnione, osoby pomagające, a wychowawca może łączyć funkcje administracyjne i obsługi.

Osoba podejmująca się prowadzenia domu rodzinnego nabywa z chwilą zawarcia umowy status pracownika z wszystkimi uprawnieniami i konsekwencjami. Od kandydatów na „rodziców” wymaga się dojrzałości społecznej i emocjonalnej, odpowiedniego doświadczenia życiowego, dobrego stanu zdrowia, pełnych praw cywilnych, obywatelstwa polskiego i stałego zamieszkania w kraju. Różnica

wieku między najmłodszym wychowankiem, a osobą prowadzącą placówkę, nie powinna przekraczać 40 lat.

Rodzinne domy dziecka finansowane są z budżetu państwa. Nadzorują je - jako zadania rządowe, zlecone przez wojewodę - powiatowe centra pomocy rodzinie. Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 października 2001 roku w sprawie określania stawek na bieżące funkcjonowanie placówki rodzinnej, rodzinny dom dziecka otrzymuje miesięcznie: zryczałtowaną kwotę na utrzymanie dzieci w wysokości odpowiadającej 25% przeciętnego wynagrodzenia. Ponadto – fundusze na utrzymanie lokalu mieszkalnego albo domu jednorodzinnego, na usługi telekomunikacyjne. Rocznie otrzymuje fundusze na bieżące naprawy, remonty i wyposażenie placówki w niezbędny sprzęt, na świadczenia zdrowotne nie objęte ubezpieczeniem zdrowotnym oraz na wyrównanie opóźnień w nauce.

Rodzinne domy dziecka powinny być otwarte na wszelkie kontakty dziecka z rodzicami i innymi osobami bliskimi. Powinny stwarzać szansę na umieszczenie dzieci w rodzinie zastępczej lub adopcyjnej.

Halina Mrozik
Dyrektor Powiatowego
Centrum Pomocy Rodzinie

Poszukiwani handlowcy

Prowadząca sieć supermarketów w Polce wrocławskiej firma „Kaufland” zamierza otworzyć w drugiej połowie br. w Słupsku nowy market. Do Powiatowego Urzędu Pracy wpłynęła już oferta współpracy przy doborze pracowników do nowej placówki.

W supermarkecie zatrudnionych będzie ok. 100 osób, w większości, niestety, w niepełnym wymiarze godzin. Poszukiwani są pracownicy na stanowiska: kierowników działów (praca na pełny etat), kasjerów i sprzedawców (zatrudnienie na 1/2 lub 3/4 etatu) oraz pracownicy do działu przyjęcia towaru z uprawnieniami na wózki elektryczne. Zainteresowani powinni przesłać podanie i życiorys ze zdjęciem na wrocławski adres firmy: Kaufland Polska, Dział Personalny, ul. Traugutta 80, 50-418 Wrocław, z dopiskiem: Słupsk. Doradcy zawodowi z Działu Pośrednictwa Zawodowego i Szkoleń Powiatowego Urzędu Pracy w Słupsku pomogą w poprawnym napisaniu podania i życiorysu. Po wstępnym doborze pracowników, rozmowy kwalifikacyjne prowadzone będą się w siedzibie PUP, przy ul. Fabrycznej 1 w Słupsku. (M. H.)

Kto może wycenić nieruchomość?

(Dokończenie z poprzedniego numeru „Powiatu Słupskiego”.)

Wartość rynkową określa się dla nieruchomości, które są lub mogą być przedmiotem obrotu. Wartość rynkową nieruchomości stanowi jej przewidywana cena,

Wszystkie wyżej wymienione wartości określa rzeczoznawca majątkowy.

Aby prawidłowo określić wartość nieruchomości ustawa o gospodarce nieru-



Jedna z ulic w centrum Smóldzina

możliwa do uzyskania na rynku, ustalona z uwzględnieniem cen transakcyjnych uzyskanych przy spełnieniu dwóch warunków: 1/ strony umowy były od siebie niezależne, nie działały w sytuacji przymusowej oraz miały stanowczy zamiar zawarcia umowy, 2/ upłynął czas niezbędny do wyeksponowania nieruchomości na rynku i do wynegocjowania warunków umowy.

Wartość odtworzeniową ustala się dla nieruchomości, które ze względu na obecne użytkowanie lub przeznaczenie nie są lub nie mogą być przedmiotem obrotu rynkowego, a także wymagają tego przepisy szczególne. Wartość taka jest równa kosztom odtworzenia nieruchomości, z uwzględnieniem stopnia jej zużycia.

Wartość katastralna nieruchomości będzie określona w procesie powszechnej taksacji. Jest ona ustalana na podstawie oszacowania nieruchomości reprezentatywnych dla poszczególnych rodzajów nieruchomości na danym obszarze (gmina). Jest ona wykorzystywana do ustalenia podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

choćcami z 21 sierpnia 1997 roku, jak również rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lipca 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad wyceny nieruchomości oraz zasad i trybu sporządzania operatu szacunkowego (Dz. U. Nr 98, poz.612) oraz Standardy Zawodowe Rzeczoznawców Majątkowych, ustaliły sposoby określania wartości. Tak więc, aby dokonać wyceny nieruchomości stosuje się podejścia: porównawcze, dochodowe lub kosztowe, albo mieszane zawierające elementy podejść poprzednich.

Podejście porównawcze polega na określeniu wartości nieruchomości przy założeniu, że odpowiada ona cenom, jakie uzyskano za nieruchomości podobne, które były przedmiotem obrotu rynkowego. Przy wyborze tego podejścia przyjmuje się zasadę, że potencjalny nabywca jest w stanie zapłacić za nieruchomość tyle, ile podobne nieruchomości kosztowały w obrocie. Przy zastosowaniu podejścia porównawczego konieczna jest znajomość cen transakcyjnych nieruchomości podobnych do nieruchomości będącej przedmiotem wyceny, a także cech tych

ciąg dalszy na str.18

nieruchomości wpływających na poziom ich cen. W podejściu porównawczym stosuje się metodę porównywania parami albo metodę analizy statystycznej rynku.

Podejście dochodowe polega na określeniu wartości nieruchomości przy założeniu, że jej nabywca zapłaci za nią cenę, której wysokość uzależni od przewidywanego dochodu, jaki uzyska z nieruchomości. Podejście dochodowe stosuje się przy określaniu wartości nieruchomości przynoszących dochód lub mogących przynosić dochód pod warunkiem, że jego wysokość jest znana lub możliwa do określenia. Do zastosowania podejścia dochodowego konieczna jest znajomość dochodu uzyskiwanego lub możliwego do uzyskania z czynszu lub innych dochodów z nieruchomości. W podejściu dochodowym stosuje się metodę inwestycyjną lub metodę zysków. W metodach tych wyróżnia się techniki: kapitalizacji prostej i dyskontowania strumieni pieniężnych.

Podejście kosztowe polega na określeniu wartości nieruchomości przy założeniu, że wartość ta odpowiada kosztom jej odtworzenia, pomniejszonym o wartość zużycia nieruchomości. Przy podejściu tym określa się oddzielnie koszt nabycia gruntu i koszt odtworzenia jego części składowych. Podejście kosztowe stosuje się do określenia wartości odtworzeniowej nieruchomości. Podejście to jest zalecane do wyceny nieruchomości, na które nie ma popytu na rynku i które w konsekwencji nie trafią na rynek lub są sprzedawane rzadko. W podejściu tym stosuje się metody: kosztów odtworzenia, kosztów zastąpienia i likwidacji. W metodach tych stosuje się techniki: szczegółową, elementów scalonych i wskaźnikową.

W podejściu mieszanym mogą być stosowane elementy podejść: porównawczego, dochodowego lub kosztowego. Wartość ustala się przy wykorzystaniu kombinacji różnych metod lub na podstawie procedur wynikających z przepisów prawnych nakazujących stosowanie metod nietypowych lub wynikających ze specyfiki nieruchomości albo specyfiki wycenianych praw do nieruchomości. W podejściu tym stosuje się metodę pozostałościową lub metodę stawki szacunkowej gruntów.

Dokument, który powstaje w wyniku szacowania nieruchomości, zgodnie z art. 156 ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami nazywa się operatem szacunkowym. Rzeczoznawca majątkowy sporządza na piśmie opinię o wartości nieruchomości w formie tego operatu. Powinien on być sporządzony

zgodnie ze stanem faktycznym nieruchomości (stanem prawnym i techniczno-użytkowym). Powinien zawierać wszelkie informacje niezbędne do ustalenia procedury szacowania i określenia wartości. Wszelkie zapisy w nim, dotyczące przedmiotu szacowania, należy odpowiednio udokumentować, a rezultaty uzasadnić.

Przy sporządzaniu operatu obowiązuje zasada szczególnej staranności. Odnosi się to w szczególności do: wskazania podstaw prawnych, rozwiązań merytorycznych, przedstawiania toku obliczeń i wyniku końcowego, przedstawianych wniosków i ich uzasadnień.

Operat szacunkowy w swej treści powinien zawierać: informacje o autorze wyceny, określenie podstaw formalnych, prawnych i merytorycznych wyceny, charakterystykę przedmiotu wyceny (stanu prawnego i techniczno-użytkowego), określenie procedury wyceny, charakterystykę i analizę rynku nieruchomości w zakresie dotyczącym celu i sposobu wyceny, określenie wartości nieruchomości, odpowiednie klauzule dotyczące zastrzeżeń, wyciąg z operatu.

Końcowa wartość nieruchomości nie może być podawana dokładniej niż do pełnych złotych.

Kto może szacować nieruchomości? Prawne uregulowania dotyczące rzeczoznawstwa majątkowego, w tym i uzyskania uprawnień zawodowych, są zawarte w art. 174-178 ustawy z 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami oraz w Rozporządzeniu Rady Ministrów z 18 sierpnia 1998 roku w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami dotyczących działalności zawodowej (Dz. U. Nr 115, poz. 745). **Wyceniać nieruchomości oraz maszyny i urządzenia trwale związane z gruntem ma prawo tylko rzeczoznawca majątkowy posiadający uprawnienia zawodowe w zakresie szacowania, nadane w trybie przepisów rozdziału 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Rzeczoznawstwo majątkowe jest działalnością zawodową wykonywaną przez rzeczoznawców na zasadach określonych w ustawie.**

Rzeczoznawca majątkowy kierując się zasadą bezstronności w wycenie, jest zobowiązany do wykonywania czynności szacowania stosownie do zasad wynikających z przepisów prawa i standardów zawodowych, ze szczególną starannością właściwą zawodowemu charakterowi tych czynności oraz zgodnie z zasadami etyki zawodowej.

Uprawnienia zawodowe w zakresie szacowania nieruchomości nadaje się osobie, która: posiada pełną zdolność do

czynności prawnych; nie była karana za przestępstwa przeciwko mieniu, dokumentom, za przestępstwa gospodarcze, fałszowanie pieniędzy, papierów wartościowych, znaków urzędowych, za przestępstwa skarbowe oraz za inne przestępstwa mające znaczenie ze względu na wykonywany zawód; posiada wyższe wykształcenie; ukończyła studia podyplomowe w zakresie wyceny nieruchomości (nie dotyczy osób, które ukończyły studia wyższe o specjalności związanej z gospodarką nieruchomościami); odbyła praktykę zawodową w zakresie wyceny nieruchomości; przeszła z wynikiem pozytywnym postępowanie kwalifikacyjne, w tym złożyła egzamin dający uprawnienia w zakresie szacowania nieruchomości.

Prowadzenie działalności zawodowej w zakresie rzeczoznawstwa majątkowego bez stosownych uprawnień zagrożone jest karą grzywny.

Rzeczoznawca zobowiązany jest do zachowania tajemnicy zawodowej i nie ujawniania osobom trzecim informacji, które uzyskał od zamawiającego w toku wykonywania czynności zawodowych. Obowiązek ten spoczywa na rzeczoznawcy również po ustaniu wykonywania czynności, chyba że z tego obowiązku zwolnił go sąd lub inny właściwy organ albo zamawiający.

Jeżeli wobec rzeczoznawcy majątkowego zachodzą podejrzenia o nie rzetelność, niestaranność, błędy w opracowaniu wyceny lub inne uchybienia może być wdrożone przeciwko niemu z urzędu lub na wniosek każdej osoby zainteresowanej, postępowanie wyjaśniające przed Komisją Odpowiedzialności Zawodowej, powołaną przez Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast.

Rzeczoznawcy majątkowi zrzeszeni są w regionalnych stowarzyszeniach rzeczoznawców majątkowych (np. Środkowopomorskie Stowarzyszenie Rzeczoznawców Majątkowych, Słupskie Stowarzyszenie Rzeczoznawców Majątkowych). Stowarzyszenia te zrzeszone są w Polskiej Federacji Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych z siedzibą w Warszawie, która działa jako organizacja zawodowa polskich rzeczoznawców majątkowych.

Obecnie trwają prace legislacyjne nad ustawą o samorządzie zawodowym rzeczoznawców majątkowych, która przewiduje powołanie Izby Rzeczoznawców Majątkowych.

**Katarzyna Rentflejsz
Inspektor w Wydziale
Geodezji, Gospodarki
Nieruchomościami i Katastru**

Możliwości zabudowy terenów przeznaczonych na cele rolne

W związku z pojawiającą się z coraz większą ilością wniosków o wydanie warunków zabudowy i pozwoleń na budowę budynków mieszkalnych na gruntach rolnych, przypominamy o obowiązujących w tym zakresie uregulowaniach prawnych.

Regulacje zawarte w kodeksie cywilnym

Nieruchomościami rolnymi w rozumieniu kodeksu cywilnego są nieruchomości, które są lub mogą być wykorzystywane do prowadzenia działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej, nie wyłączając produkcji ogrodniczej, sadowniczej i rybnej. Za gospodarstwo rolne uważa się grunty rolne wraz z gruntami leśnymi, budynkami lub ich częściami, urządzeniami i inwentarzem, jeżeli stanowią lub mogą stanowić zorganizowaną całość gospodarczą wraz z prawami i obowiązkami związanymi z jego prowadzeniem.

Regulacje zawarte w ustawie o podatku rolnym (z 15 listopada 1984 r.)

Za gospodarstwo rolne dla celów podatku rolnego uważa się obszar użytków rolnych, gruntów pod stawami oraz sklasyfikowanych w operatach ewidencyjnych jako użytki rolne, gruntów pod zabudowaniami związanymi z prowadzeniem tego gospodarstwa o łącznej powierzchni przekraczającej 1 ha lub o powierzchni użytków rolnych przekraczającej 1 ha przeliczeniowej, stanowiących własność lub znajdujących się w posiadaniu osoby fizycznej lub osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej.

Liczbę hektarów przeliczeniowych ustala się na podstawie powierzchni, rodzajów i klas użytków rolnych wynikających z ewidencji gruntów oraz zaliczenia do okręgu podatkowego. Przeliczaniu na hektary przeliczeniowe podlegają

grunty pod zabudowaniami, w tym również pod obiektami służącymi do prowadzenia działów specjalnych produkcji rolnej. W artykule 4 ust. 5 do 8 omawianej



Nowy budynek poczty w Kobylńcu

ustawy ustalono przeliczniki 1 ha fizycznego na 1 ha przeliczeniowy, przy czym im wyższy numer okręgu podatkowego i wyższy numer klasy użytku, tym niższy przelicznik. Oznacza to, że np. dla słabych gruntów kl. VI w IV okręgu podatkowym aby dysponować 1 ha przeliczeniowym gruntu ornego należy go posiadać 20 ha.

Regulacje zawarte w ustawie o ochronie gruntów (z 3 lutego 1995 r., z późn. zm.)

Grunty rolnymi są grunty określone w ewidencji jako użytki rolne, grunty pod stawami rybnymi i innymi zbiornikami wodnymi służącymi wyłącznie dla potrzeb rolnictwa; grunty pod wchodzącymi w skład gospodarstw rolnych budynkami mieszkalnymi oraz innymi budynkami i urządzeniami służącymi wyłącznie produkcji rolniczej oraz przetwórstwu rolno – spożywczemu; grunty pod budy-

nkami i urządzeniami służącymi bezpośrednio do produkcji rolniczej uznanej za dział specjalny, stosownie do przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych; grunty parków wiejskich oraz pod zadrzewieniami i zakrzewieniami śródpolnymi, w tym pod pasami przeciwwietrznymi i urządzeniami przeciwerozyjnymi (z wyjątkiem ogrodów i parków wpisanych do rejestru zabytków); grunty pracowniczych ogrodów działkowych i ogrodów botanicznych; grunty pod urządzeniami melioracji wodnych, przeciwpowodziowych i przeciwpożarowych, zaopa-

trzenia rolnictwa w wodę, kanalizacji oraz utylizacji ścieków i odpadów dla potrzeb rolnictwa i mieszkańców wsi; grunty zrekultywowane dla potrzeb rolnictwa; grunty torfowisk i oczek wodnych; grunty pod drogami dojazdowymi do gruntów rolnych.

Ochrona gruntów rolnych polega na ograniczaniu przeznaczenia ich na cele nierolnicze lub nieleśne. **Przez przeznaczenie gruntów na cele nierolnicze lub nieleśne – rozumie się ustalenie innego niż rolniczy lub leśny sposobu użytkowania gruntów rolnych oraz innego niż leśny sposobu użytkowania gruntów leśnych.**

Na cele nierolnicze i nieleśne można przeznaczyć przede wszystkim grunty oznaczone w ewidencji jako nieużytki, a w razie braku – inne grunty o

ciąg dalszy na str.20

najniższej przydatności do produkcji. Przy budowie, rozbudowie lub modernizacji należy stosować takie rozwiązania, które ograniczają skutki ujemnego oddziaływania na grunty. Przeznaczenia gruntów na cele nierolnicze i nieleśne dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

**Regulacje zawarte
w ustawie o zagospodarowaniu
przestrzennym
(z 7 lipca 1994 r., z późn. zm.)**

W granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego, każdy ma prawo do: zagospodarowania terenu, do którego posiada tytuł prawny; ochrony własnego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych jednostek organizacyjnych. **Ustalenie przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu należy do zadań własnych gminy. W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustala się przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnych funkcjach lub zasadach zagospodarowania.** W planie tym ustala się szczególne warunki zagospodarowania terenów, w tym zakaz zabudowy wynikający z potrzeb (...) ochrony gruntów rolnych i leśnych.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządza się obowiązkowo dla obszarów, które mogą być przeznaczone pod zabudowę mieszkaniową, wynikającą z potrzeby zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej oraz dla obszaru, dla którego ten wymóg wynika z przepisów szczególnych lub ze względu na istniejące uwarunkowania.

Obowiązek przystąpienia do sporządzenia takiego planu powstaje po upływie 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku o wydanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Zmiana zagospodarowania terenu polegająca na wykonaniu, odbudowie, rozbudowie i nadbudowie obiektu budowlanego wymaga ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu. W sprawach ich ustalenia orzeka się, w drodze decyzji, na podstawie ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu (z zastrzeżeniem dotyczącym wymogu obowiązku jego sporządzenia) na podstawie przepisów szczególnych.

Dla obszarów, dla których istnieje obowiązek sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, postępowanie w sprawie ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania przestrzennego zawiesza się do czasu uchwalenia planu.

**Uchwała pięciu sędziów
Naczelnego Sądu
Administracyjnego
(z 11 maja 1998 r.)**

Lokalizacja budynku mieszkalnego na gruncie rolnym dotyczy może jedynie dwóch przypadków: a) uzupełnienia zabudowy zagrodowej na istniejącej działce siedliskowej dla istniejącego gospodarstwa rolnego, b) ustanowienia nowej zabudowy zagrodowej dla tworzonego gospodarstwa rolnego, z wydzielaniem z tego gospodarstwa działki siedliskowej.

Inwestor, dążąc do lokalizacji nowej zabudowy zagrodowej, winien mocą art. 49 ust. 1 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska przed wystąpieniem o ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu zwrócić się do wójta z zapytaniem o określenie zakresu raportu oddziaływania na środowisko, dołączając informację o: rodzaju, skali i usytuowaniu gospodarstwa rolnego; po-wierzchni zajmowanej pod gospodarstwo, siedlisko i zabudowę zagrodową z podaniem dotychczasowego sposobu wykorzystania terenu i opisem występującej szaty roślinnej; rodzaju prowadzonej produkcji rolnej z planowaną technologią i wielkościami tej produkcji; ewentualnych wariantach przedsięwzięcia; przewidywanej ilości wykorzystywanej wody i innych wykorzystywanych surowców, materiałów, paliw i energii; rozwiązaniach chroniących środowisko; rodzajach i przewidywanej ilości ścieków, odpadów, gazów, przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko.

Przed uzyskaniem warunków zabudowy i zagospodarowania terenu inwestor zobowiązany jest do pełnego i jednoznacznego określenia przedmiotu inwestycji (tj. zakresu, rodzaju i wielkości produkcji rolnej), podać parametry techniczne charakteryzujące obiekty służące planowanej produkcji rolnej oraz wpływ inwestycji na środowisko. W takiej sytuacji postępowanie o oddziaływaniu na środowisko prowadzi się wraz z postępowaniem o ustalenie warunków zabudowy i

zagospodarowania terenu.

Lokalizacja budynku mieszkalnego z bliżej nieokreśloną funkcją budynku gospodarczego nie może stanowić zabudowy zagrodowej. W tak przedstawionym programie inwestycyjnym mamy do czynienia z ewidentną zabudową mieszkaniową. Prawo stanowi, że zmiana przeznaczenia gruntu z funkcji rolnej na zabudowę mieszkaniową (lub inną nierolniczą) dokonana może być tylko w drodze uchwalenia tego planu (art. 10 ust. 1 pkt. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych). Postępowanie to dotyczy także lokalizacji działów specjalnych produkcji rolnej, przetwórstwa, rzemiosła, usług turystycznych i wypoczynku. Ustalenie więc warunków zabudowy i zagospodarowania terenu może nastąpić wyłącznie po opublikowaniu uchwały zmieniającej funkcję gruntu. Do tego czasu postępowanie w sprawie ustalenia warunków należy zawiesić. (Nie dłużej niż na 12 miesięcy od daty podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego). **Przy lokalizacji gospodarstwa rolnego i niezbędnej dla niego zabudowy zagrodowej uwzględnić należy w postępowaniu przepisy szczególne.** Do obszaru użytków rolnych nie zalicza się: gruntów pod nieużytkami, pod lasami, przeznaczonych pod zalesienie, leśnych, pod parkami wpisanymi do rejestru zabytków.

Pod działkę siedliskową z zabudową zagrodową przeznaczyć należy tereny o najniższej przydatności do produkcji rolnej. Zabudowę koncentrować należy w granicach istniejących działek siedliskowych. Na etapie ustalenia warunków zabudowy ustala się warunki dla całej produkcji rolnej (z funkcją mieszkaniową). Etapowanie robót może nastąpić wyłącznie przy uzyskiwaniu po-zwolenia na budowę. Obiekty zabudowy zagrodowej należy lokalizować zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 7 października 1997 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich sytuowanie; Rozporządzeniem Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z 14 grudnia 1994 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich sytuowanie.

**Andrzej Adamski
Naczelnik Wydziału
Architektoniczno-Budowlanego**

Debiutancki tomik Z. J. Prusińskiego

Poezja z krainy żebraków

Nakładem Spółecznej Oficyny Wydawniczej „Agora” ukazał się debiutancki tomik wierszy Zygmunta Jana Prusińskiego z Ustki – „W krainie żebraków słyszę bluesa”. Choć autor nie jest zadowolony z debiutu, ma za złe wydawcy, że nie ustrzegł się wielu błędów w tekstach, to warto jednak sięgnąć po tę niedużą książeczkę, chociażby po to, by poznać bliżej jednego z liderów Polskiej Partii Biednych w Słupsku, a także – jak sam siebie nazwał Z. Prusiński – „Króla Szcherbatych Poetów”.

Swoją przygodę z literaturą rozpoczął 21 lat temu. Blisko trzynaście z tych dwudziestu jeden lat spędził na emigracji w Austrii, gdzie zajmował się m.in. kolportowaniem najważniejszych tytułów emigracyjnej prasy polskiej. Był korespondentem londyńskiego „Orla Białego”, zorganizował z grupą twórców emigracyjnych Korespondencyjny Klub Pisarzy Polskich, którego był prezesem i który promował młodych polskich poetów tworzących zarówno w Austrii, jak i poza jej granicami. Na obczyźnie, w Monachium w 1987 roku wydał dwa skromne arkusze poetyckie „Słowo” i „Oaza polska”.

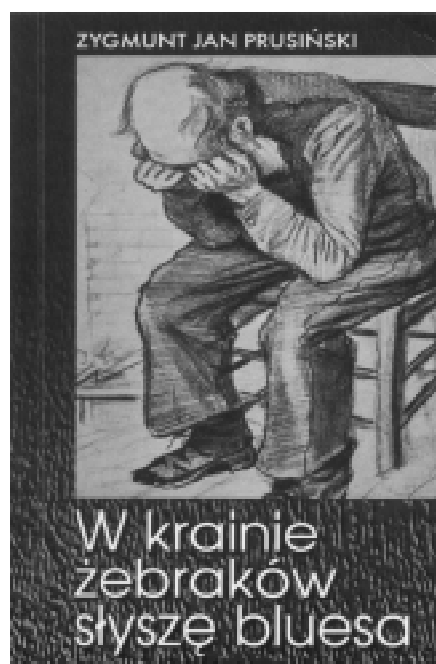
Do kraju Prusiński wrócił w 1994 roku i tu spotkał go jeszcze gorszy los niż wtedy, gdy kraj opuszczał w 1980 roku. Musiał dołączyć do biedaków, z którymi utworzył Polską Partię Biednych, wstawioną m.in. wieloma zorganizowanymi w Słupsku mityngami politycznymi. Cały czas – i to się okazało chyba najwarteściowsze w jego życiu – zajmował się on pisanem wierszy, i robi to do dziś. Dzięki wierszom, jakie powstały, możemy poznać prawdziwe oblicze poety – trochę awanturnika, trochę prowokatora politycznego, ale przede wszystkim człowieka bardzo wrażliwego na... drugiego człowieka, na ludzką krzywdę.

Tomik rozpoczynają cztery wiersze: „Za Chrystusem do Chrystusa” („Musisz przejść przez życie/ tylko tą drogą, / którą on szedł”), „Szlachetny ptak milczenia” (poświęcony pamięci Leszka Bakuly – zmarłego przed kilku laty poety z Ustki, wychowawcy wielu młodych talentów poetyckich), „W czarnej sukni życia” (poświęcony pamięci Grzegorza Przemyka) i „Chwilowy postój w wyprostowaniu ciała” („Chowam się pod sukienkę / może odnajdę zapach mataki / która niepotrzebnie się męczyła / w siódlach budujących ból”).

Dalej mamy wiersze emigracyjne pisane w Wiedniu, wiersze głoszone na fali radiowego eteru (Prusiński był bliskim współpracownikiem Jerzego Izdebskiego, który prowadził słynne w Słupsku na cały kraj komercyjne „Radio City”) i wiersze umieszczone w rozdziale zatytułowanym „Winni gaszą światło”.

Z. Prusiński ma barwną osobowość i barwne w formie oraz w treści są jego wiersze. Praktycznie wszystkie zaskaku-

ją tematem i poetyckim opisem świata. „W krainie żebraków”, do jakiej sam siebie zalicza, mamy do czynienia z dojrzałym już poetą, który potrafi spojrzeć na życie z wielu różnych stron. Będąc na emigracji w Wiedniu (uciekł tu przed komunistyczną Polską), po siedmiu latach poby-



tu tam, zastanawia się, czy nie jechać na wschód, do Lwowa, bo... „Lwów miał żywe ogrody... Bractwo poetów (...) Białe kwiaty śpiewały o miłości / i była miłość, płodziła się jak maki!”

„W poezji i tak nie zamierzam – zbyt ryzykowne postanie/ wśród tylu niedouków” – wyznaje w wierszu pt. „Miejsce poezji w zarysie filozoficznym”. A zaraz dalej pisze: „Zatem po cichu układam moje wiersze na pamięć, żeby nikt nie podejrzewał, / że to od nich (niedouków!) zapożyczam najlepsze myśli z poezji.(...) Nikt nie jest doskonały, a tym bardziej poeta/ – Nie ma gorszego kłamcy, oszusta i kombinatora / od jego fałszywych wyznań, na które nabierają / się damy z epoki walca... A gdyby i tak było / że poeta jest wysłannikiem Boga, to prędzej / by on Boga zdradził niż Judasz Chrystusa”...

To zaskakujące odkrycie prawdy o sobie (i obecnym świecie) nie jest jedynym przykładem w poezji Z. Prusińskiego. Takich wyznań, trafnych spostrzeżeń

znajdujemy w jego poezji więcej, są one niemal w każdym wierszu. W jednym z wierszy pisze: „Jakaś pieśń się zbliża. Coraz wyraźniej / słysząc: „Boże coś Polskę”... Co stanie / się z tą pieśnią, gdy Bóg odda ludziom / Polskę?” – pyta poeta? Nic się nie stanie, bo nam to nie grozi. Przecież... „Politycy nadal grzeszą, jak przystało / na polityków” (...) „Stwarzamy pozory zgniółogo jabłka i palcem / wskazującym pokazujemy to, co nam – / niepotrzebne”.

Autor ma duże pretensje do życia, jakiego doświadcza i żalu swego wcale nie kryje. Pisze wprost, że nie spełnia mu się to życie „ułożone obcą pieśnią w małej klatce”. Tak naprawdę nie ma ojczyzny, jaką mógłby się pochwalić do końca („Jest pustynia i mgła – i trochę trucizny”). Starzeje się w samotności. Na mięso ledwie mu starcza cztery razy w miesiącu. Chodzi w tej samej koszuli przez kilka dni – śpiąc w niej. Jest trochę leniuchem. Gniewają się na niego prosiak, płyn do prania i sama pralka. Po każdej nocy „wyplukuje z rana sny z zębów”, których ma dosłownie... „na dłoni zliczyć”. Ten fakt upoważnia go, żeby nazwać się „Królem Szcherbatych Poetów”. Ale co ciekawe, wcale nie jest mu z tym złe, wręcz przeciwnie – jest mu nawet do twarzy!

W wierszu pt. „Koszula, zęby i inne dodatki do wiersza” dowiadujemy się chyba najwięcej o poecie. Trudno powiedzieć, czy w ten sposób drwi sam z siebie, z czytelnika, czy znowu oskarża świat. Tylko, jaki świat – jeszcze tamten, komunistyczny, od jakiego uciekł ponad dwadzieścia lat temu, czy też już ten nowy, naprawiony – demokratyczny? Znając Prusińskiego, na pewno oskarża ten świat komunistyczny, choćby dla zasady, której jest bezkrytycznie wierny.

W jednym z wierszy pisze, „jestem malarzem wszystkich złych czasów”. Ale czy można się dziwić, jeżeli głód jest jego największym przyjacielem, walka o inną Polskę dawno się skończyła, a wszyscy bohaterowie – jak sam zauważa – „śpią teraz spokojnie w pieluszkach!”. On „podmiot bez znaczenia z inwalidzką ambicją, swój ubogi świat przenosi do poezji, by mieć spokój”. Nie sądzę by go miał i by chciał się już tak łatwo poddawać.

Zbigniew Babiarz-Zych

Zespół Szkół Rolniczych w Słupsku obchodzić będzie jubileusz 50-lecia. Uroczystości zaplanowano na 6 czerwca.

Początkowo była to szkoła typowa rolnicza, gdyż młodzież zdobywała wiedzę w Technikum Rolniczym i Zasadniczej Szkole Rolniczej. Później utworzono Technikum Ogrodnicze i Zasadniczą Szkołę Ogrodniczą. Od 1953 roku działał wydział Korespondencyjnego Kształcenia Rolniczego, który przez wiele lat dawał możliwość dokończenia

Złoty jubileusz „rolniczaka”

się osobom pracującym w rolnictwie. Obecnie istnieją również - Technikum Ochrony Środowiska, Technikum Żywności i Liceum Agrobiznesu. Absolwenci ZSR żyją w Słupsku, jego okolicach, w innych regionach Polski oraz poza granicami kraju. Są wśród nich profesorowie wyższych uczelni, duchowni, przedstawiciele rządu, działacze samorządowi.

Obchody jubileuszowe zapowiadają się uroczysto. **Organizatorzy liczą, że 6 czerwca absolwenci „rolniczaka” przyjdą do Słupska jeszcze raz, aby wrócić wspomnieniami do lat minionych i utrwalić w pamięci najcenniejsze wartości wyniesione ze szkoły.**

We wrześniu br. zmieni się nazwa szkoły. Zespół Szkół Rolniczych będzie się teraz nazywał: Zespół Szkół Agrotechnicznych w Słupsku. Tworzyć go będą: Zasadnicza Szkoła Zawodowa, Liceum Profilowane, Technikum Agrobiznesu, Technikum Ochrony Środowiska, Technikum Żywności i Gospodarstwa Domowego. Zmiany te są spowodowane aktualnymi potrzebami i oczekiwaniami młodzieży.

Dyrekcja szkoły zapewnia, że mimo zmiany nazwy, atmosfera w „rolniczaku” pozostanie nadal życzliwa i przyjazna uczniom. Za naszym pośrednictwem zachęca wszystkich absolwentów do wzięcia udziału czerwcowych w uroczystościach.

Genowefa Jank

Korony dla najpiękniejszych

Katarzyna Jesionek z Redzikowa została Miss a Roman Paszke z Główcyc – Misterem Wsi Powiatu Słupskiego 2002.

Konkurs na najładniejszą pannę powiatu słupskiego ma już swoją historię. Zorganizowany został w Damnicy po raz trzeci. Gminny Ośrodek Kultury i Sportu podjął się jego przygotowania po tym jak doskonale sprawdzała się ta forma zabawy na organizowanych od kilku lat z inicjatywy „Głosu Pomorza” w Łodziery koło Miastka – wyborach Miss Wsi Pomorza Środkowego.

Już pierwsza edycja konkursowych zmagani w pięknej hali sportowej Szkoły Podstawowej i Gimnazjum w Damnicy (od początku gościnnie udostępniają miejsca) udowodniła, że impreza jest potrzebna, spotyka się tak z dużym zainteresowaniem wiejskich dziewcząt, które nie wstydzą się rywalizować o tytuł najpiękniejszej mieszkanki wsi, jak i publiczności.

Tym razem do konkursu piękności stanęło 13 pań, a do zorganizowanego po raz pierwszy konkursu na mistera - 4 panów. **Organizatorzy specjalnie w nazwie konkursu akcentują jego wiejski charakter. Chcą aby, tak panny jak i kawalerowie, nie wstydziły się swojego wiejskiego pochodzenia, przeciwnie - byli z niego dumni i manifestowali swoje przywiązanie do wsi i tradycji ludowej.**

Jest to trudne zadanie, bo wieś polska, a pomorska szczególnie przeżywa kryzys, mnożą się obszary biedy i ogólnego zniechęcenia.

Prowadzenia III konkursu podjęła się wicestarosta powiatu słupskiego **Grażyna Pokuć**, a uroczystego otwarcia (polegającego na rozerwaniu nietypowej „wstęgi”) dokonali tradycyjnie starosta słupski **Stanisław Kądziera** i wójt gminy Damnica **Grzegorz Jaworski**.

Po otwarciu, oprócz pięknych dziewcząt i sympatycznych panów, publiczność bawili zespół muzyczno-woklany „Impuls 79” z Łupawy, kapela „Słowińcy” z Objazdy oraz kabareciarz **Jan Wanago** z Wrześnicy. Jedną z przerw (konieczna na obrady jury) wypełnił kilkuminutowy pokaz sztucznych ogni przygotowany przez

firmę „SVEA” Polska ze Słupska.

Panny prezentowały się w strojach ludowych, plażowych oraz wieczorowych. Panowie również musieli pokazać się w krótkich spodenkach, co wywołało niesamowity wrzask wśród zgromadzonej żeńskiej widowni. Sprawdzian dla dziewcząt obejmował m.in. wyszywanie pierwszych liter od imienia i nazwiska (inicjałów), ubijanie w słoiku kremu ze śmietany, parzenie kawy. Sprawdzian dla panów to powlekanie poduszek w powłóczkę, przyszywanie guzika, degustacja ciasteczek...

Piętnastoosobowe jury składające się ze sponsorów, przedstawicieli organizatorów konkursu i dziennikarzy, pracujące pod przewodnictwem starosty S. Kądziera uznało, że najładniejszą panną powiatu słupskiego w 2002 roku jest 19-letnia **Katarzyna Jesionek z Redzikowa**, I Vice Miss – **Kamila Gil z Damnicy**, a II Vice Miss – **Agnieszka Markiewicz z Siemianic**, która została także Mis Gracji. Tytuł Miss Foto dziennikarze przyznali **Olimpi Stachowiak z Kłęcina**. Została ona wybrana także Miss Publiczności i Miss „Dziennika Bałtyckiego”. Miss Mikrofonu została **Dorota Mendel z Bobrownik**, a Miss Avon – **Katarzyna Jesionek**.

Wśród panów najprzystojniejszym okazał się **Roman Paszke z Główcyc**. I Vice Mister Powiatu Słupskiego 2002 to **Mirosław Kubicki z Warblina**, a II Vice Mister to **Jarosław Paszke** – także z Główcyc.

Najładniejsza dziewczyna wsi powiatu słupskiego 2002 w nagrodę otrzymała m.in. kuchenkę mikrofalową, bon na okno plastikowe wartości 550 zł od firmy POLPLAST z Łebienia, piękne lustro od firmy „Mirex”, a także bezpłatny weekendowy pobyt dla dwóch osób w Dworku Kasztelańskim koło Koszalina.

Starosta Słupski wręczył głównym laureatom listy gratulacyjne i piękne albumy zdjęciowe, zaś wszystkim uczestniczkom i uczestnikom konkursu – specjalne dyplomy uznania. (z)